

1. «Μαϊντανοί των επιφυλλίδων», μονόλογοι, ιστοριογραφία και «διάλογοι που θυμίζουν χοιροστάσιο».

Αναίτιες λυσσασμένες επιθέσεις από επιφυλλίδες και οι ακρότητες μιας μικρής ομάδας φορέων πανεπιστημιακών τίτλων δημιουργούν την εντύπωση ότι η ελληνική πανεπιστημιακή κοινότητα στο σύνολό της διολισθαίνει στον κατήφορο της ιστοριογραφικής και διεθνολογικής τσαρλατανιάς, των υβριστικών υπονοουμένων και των ανοίκειων χαρακτηρισμών. Λόγω των μαζικών εντυπώσεων που δημιουργεί αυτή η εργολαβική παραγωγή επιφυλλίδων ευτελούς ποιότητας διανθισμένων με μύδρους, υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς και γενικευμένους ιδεολογικοπολιτικούς αφορισμούς, πολλοί δυνατό να νομίσουν ότι όλοι οι πανεπιστημιακοί είναι οι ίδιοι και ότι κύρια χρησιμότητα του πανεπιστημιακού τους τίτλου είναι η ακαδημαϊκή μεταμφίεση γνώμων και προπαγανδιστικών εκλογικεύσεων. Δυνατό πολλοί να νομίσουν, επίσης, ότι ενασχόληση των περισσότερων πανεπιστημιακών δεν είναι η αξιολογικά ελεύθερη αναζήτηση της αλήθειας και η ασκητική προσήλωση στο ακαδημαϊκό τους λειτούργημα αλλά η διαμέσου των εφημερίδων εργολαβική υπονόμηση θεμιτών και νομιμοποιημένων συμφερόντων των κρατών της περιφέρειάς μας με στόχο την πρόκληση διεθνών αλλαγών που εξυπηρετούν άνομα και καταχρηστικά ηγεμονικά συμφέροντα.

Ακόμη χειρότερα, οι συχνοί ανοίκειοι χαρακτηρισμοί, οι ακρότητες, οι εξτρεμισμοί και οι δολοφονικές γενικεύσεις δυνατό να δημιουργούν την εντύπωση ότι κύρια ενασχόληση των πανεπιστημιακών είναι οι επιστημονικές και πολιτικές δολοφονίες σ' ένα πόλεμο όλων εναντίον όλων. Ας το ξεκαθαρίσουμε: Η σιωπηρή πλειονότητα των πανεπιστημιακών ούτε αρέσκονται να ερίζουν στις επιφυλλίδες ούτε θέλουν να ανταλλάσσουν ειρωνείες, χαρακτηρισμούς, ύβρεις, εξτρεμιστικές απόψεις και ανοίκεια υπονοούμενα. Αυτό δεν σημαίνει, όμως είτε ότι μπορούν να σιωπούν για πάντα είτε ότι στις ακρότητες και τους εξτρεμισμούς δεν μπορούν να αντιτάξουν αληθή και αιχμηρά επιχειρήματα για να αποκαλύψουν το πραγματικό προσώπιο των δραστών.

Είναι γεγονός ότι, σε συνδυασμό και με τα άλλα γνωστά προβλήματα του ελληνικού ακαδημαϊκού χώρου, η κοινωνία αρχίζει να μην έχει σε μεγάλη εκτίμηση τους Έλληνες πανεπιστημιακούς. Αυτό γιατί δημιουργείται η λανθασμένη εντύπωση πως οι περισσότεροι ακαδημαϊκοί, αντί ως όφειλαν να παρεμβαίνουν στην ιδεολογικοπολιτική διαμάχη κατ' εξαίρεση και μόνο για σημαντικούς λόγους –κατά βάση μόνο όταν απειλείται η ανθρώπινη ελευθερία– είναι τελικά «μαϊντανοί» των επιφυλλίδων και των τηλεοπτικών πάνελ, μαχητές ευτελών πολιτικών συζητήσεων, μεταπράτες αντικοινωνικών ιδεολογημάτων, συνεταίροι διεθνοαναρχικών κύκλων και κράχτες άνομων και καταχρηστικών διεθνοφασιστικών συμφερόντων. Όποιος διαφωνεί με αυτιστικούς, φανατισμένους και επιστημονικά προβληματικούς μονολόγους, εξάλλου, στοχεύεται, πυροβολείται και συμβατικά δολοφονείται. Όπως έγραψε στις καλές του στιγμές διακεκριμένος Έλληνας συνταγματολόγος, ενώ ακόμη και η ζούγκλα υπόκειται σε κάποιους κανόνες ο δημόσιος διάλογος στην Ελλάδα τους στερείται: «Ο διάλογος καθορίζεται από τους οπλοφορούντες. Με τους οπλοφορούντες συμφωνείς ή εκτελείσαι. Χυδαιογραφούντες και χυδαιοπραγούντες αλλά και έμμεσα όσοι τους στηρίζουν (...) γενικεύουν τον διάλογο καθιστώντας έτσι πολλούς τμήμα μιας διαδικασίας που θυμίζει και μυρίζει χοιροστάσιο»

(«Το ΒΗΜΑ», 5.11.1995).

Για τους πιο πάνω και άλλους λόγους που θα γίνουν κατανοητοί στην συνέχεια, είναι πλέον αναγκαίο η σιωπηρή πλειοψηφία των Ελλήνων ακαδημαϊκών να αντιδράσει και να κάνει σαφές ότι οι γραφικοί «δημόσιοι διανοούμενοι» που πρωταγωνιστούν σε εμπαθείς επιφυλλίδες των εφημερίδων δεν εκφράζουν την ελληνική πανεπιστημιακή κοινότητα. Δεν την εκφράζουν οι γραφικοί μονόλογοι, οι φανατισμένες κραυγές και οι εμπαθείς πολιτικάντικες παρεμβάσεις. Δεν την εκφράζουν επίσης η ιστορική ανεκδοτολογία και οι απρεπείς επικλήσεις του πανεπιστημιακού τίτλου ως δήθεν αμάχητο τεκμήριο εγκυρότητας που νομιμοποιεί αντικοινωνικές και διόλου επιστημονικές θέσεις.

Η σιωπηρή πλειοψηφία των πανεπιστημιακών, εξάλλου, είναι παγερά αδιάφορη για το γεγονός ότι ένας μικρός αριθμός εκτροχιασμένων συναδέλφων τους «αξιοποιείται» από το παραταξιακό σύστημα για εκτόξευση κραυγών και πρόκληση εντυπώσεων. Πολύ λιγότερο εντυπωσιάζεται, ασφαλώς, αν ελληνικές κυβερνητικές υπηρεσίες διαπράξουν το ατόπημα να «αξιοποιούν» ήδη πολυθεσίτες πανεπιστημιακούς της διεθνικής διεθνοαναρχικής πιάτσας που ενδεχομένως σχετίζονται ακόμη και με τον τυχοδιώκτη κερδοσκόπο Σόρος ή που ηγούνται μη κυβερνητικών «ιδρυμάτων» (και που θα μπορούσαν ακόμη και να ήταν πρώην αξιωματούχοι «υπηρεσιών ασφαλείας» ξένων κρατών, ιδιότητα διόλου προβληματική, αν μετά την «αποστράτευση» έχουμε αφοσίωση στα αμιγή ακαδημαϊκά καθήκοντα αντί εργολαβικών παρεμβάσεων στα πολιτικά παζάρια και με τρόπο που βλάπτει νόμιμα και θεμιτά συμφέροντα ενδιαφερομένων κρατών).

Σίγουρα, η επιστημονική ένδεια μερικών επιφυλλίδων, τα υπονοούμενα μερικών κονδυλοφόρων και οι δολοφονικές τους ομαδοποιήσεις, δεν αφήνουν περιθώρια για σοβαρή συζήτηση μαζί τους. Αν ο υποφαινόμενος παρεμβαίνει με το παρόν σύντομο σημείωμα δεν το πράττει γιατί καταδέχεται να συζητήσει μαζί τους ή να κατέβει στο επίπεδό τους. Η παρούσα παρέμβαση καθίσταται αναγκαία για να τονιστούν δύο τουλάχιστον ζητήματα:

Πρώτον, η αποφυγή της σιωπηρής πλειοψηφίας των Ελλήνων ακαδημαϊκών από τους διαπληκτισμούς και της ακρότητες που τελευταία παρατηρούνται στις εφημερίδες, δεν σημαίνει και αποδοχή της πνευματικής διαφθοράς που προκαλεί ο πασίδηλος κατήφορος μερικών συναδέλφων τους στις επιφυλλίδες. Αν και δυστυχώς το ακαδημαϊκό λειτούργημα παραπαίει, υπάρχουν πολλοί σοβαροί ακαδημαϊκοί που δεν θέλουν να είναι «μαϊντανοί των επιφυλλίδων» και κυρίως δεν θέλουν να συναγελάζονται με «Σόρους», «σοράκια»-«κοράκια» του αχανούς και συχνά άνομου διεθνικού (υπο)κόσμου. Δεν επιτρέπει κάτι τέτοιο το επιστημονικό τους ήθος, η ακαδημαϊκή τους δεοντολογία και η ανάγκη να διαφυλάξουν το λειτούργημά τους από τους κρημνούς και τα βράχια των προπαγανδιστικών ιδεολογικοπολιτικών εκλογικεύσεων. Σε τελευταία ανάλυση, κανονικώς εχόντων των πραγμάτων, ο ακαδημαϊκός μπορεί να αναμινγνύεται στην κοινωνικοπολιτική και διακρατική διαμάχη μόνο όταν κινδυνεύει η ανθρώπινη ελευθερία.

Δεύτερον, παρεμβαίνω επίσης για να υπενθυμίσω το γεγονός, δυστυχώς ελάχιστα γνωστό εκτός της διεθνολογικής κοινότητας, ότι πολλοί φορείς πανεπιστημιακών τίτλων στον χώρο των κοινωνικών επιστημών, αδιάφορο αν αυτό γίνεται συνειδητά ή ασυνείδητα, με τον ένα ή άλλο τρόπο υπηρετούν σκοπούς ελάχιστα επιστημονικούς. Το μεταμοντέρνο «κριτικό κονστρουκτιβιστικό» ρεύμα στο οποίο ουσιαστικά ανήκουν οι ηρακλειδείς των διεθνοαναρχικών «σορικών-ιδεολογημάτων»

(βλ. <http://www.ifestos.edu.gr/46.htm> και <http://www.ifestos.edu.gr/30.htm>), στοχεύει στην

υπονόμευση της εσωτερικής και εξωτερικής κυριαρχίας ως καθεστώτος του διακρατικού συστήματος και είναι πλέον σημαντική πηγή διεθνοαναρχικών τάσεων. Είναι επίσης, στην σύγχρονη «παγκοσμιοποιημένη» διεθνή συγκυρία, «εργαλείο μαλακής ισχύος» πασίγνωστων άνομων και ηγεμονικών αξιώσεων ισχύος (δηλαδή διεθνοφασιστικών αξιώσεων). Αρκετά μέλη της συνονθυλευματικής τάσης των «κριτικών κονστρουκτουβιστών» εκκινούν από (διεθνο)αναρχικά ιδεολογήματα και φιλοσοφήματα τα οποία αν και άνευ σημασίας στις σοβαρές επιστημονικές συζητήσεις, αποτελούν εν τούτοις θανατηφόρο πολιτικό δηλητήριο για τον πολιτικό ορθολογισμό και την ανεξαρτησία-ελευθερία εκείνων των κοινωνιών των οποίων οι πολιτικές ηγεσίες είναι απρόσεκτες. Πιο συγκεκριμένα, αν και πολλές κοινωνίες κατέκτησαν την εσωτερική και εξωτερική τους κυριαρχία, δηλαδή την εθνική τους ανεξαρτησία που ενσαρκώνει την συλλογική τους ελευθερία, κάποιοι, στην βάση στρεβλών επιστημολογικών και «επιστημονικών» επιλογών, δεν κουράζονται να την υπονομεύουν συστηματικά, σκόπιμα και εργολαβικά. Ενίοτε το κάνουν γιατί είναι (επι)στρατευμένοι στο πλαίσιο διεθνικών χρηματοδοτήσεων και ενίοτε γιατί προπετώς πιστεύουν ότι μπορούν να είναι κοσμοπλάστες, οι αφελείς.

Στοιχειώδης πολιτικός ορθολογισμός, εν τούτοις, υποδηλώνει ότι η πολιτική κυριαρχία κάθε ανεξάρτητης κοινωνίας αποτελεί το μέσο διασφάλισής της κατά των ηγεμονικών αξιώσεων, κατά των αναθεωρητικών απειλών και κατά των πρακτικών που υπονομεύουν την θεμελιώδη αρχή του διεθνούς δικαίου περί διακρατικής ισοτιμίας και μη επέμβασης στα εσωτερικά άλλων κρατών. Αυτή η αρχή όσο περισσότερο εφαρμόζεται τόσο περισσότερο τα φιλειρηνικά κράτη κατορθώνουν να διατηρούν ισόρροπες και ισότιμες σχέσεις με τις υπόλοιπες χώρες, και αντίστροφα. Στην ιστορική διαχρονία ένας σημαντικός παράγοντας αστάθειας και πολέμου ήταν η επιδίωξη των ηγεμονικών κρατών να υπονομεύουν τις κοσμοθεωρίες και τις ηθικοκανονιστικές αρχές που στηρίζουν την αξίωση κυριαρχίας και ανεξαρτησίας λιγότερο ισχυρών και φιλειρηνικών κοινωνιών. Το ύστερο θανατηφόρο ιδεολόγημα, λοιπόν, που υποβαστάζεται από πλήθος παραγώγων θεωρημάτων και που στρέφεται κατά της εθνικής ανεξαρτησίας των φιλειρηνικών κοινωνιών ονομάζεται «κριτικός κονστρουκτιβισμός». Συμβολίζει και ταυτόχρονα ενσαρκώνει την ύστερη εκδοχή πνευματικής παρακμής στον χώρο των ταλαίπωρων κοινωνικών επιστημών. Των επιστημών, δηλαδή, που η ιστορία δείχνει πως ενίοτε δεν συμβαδίζει με τους οντολογικά θεμελιωμένους κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένους σκοπούς και που συχνότατα μετατρέπεται σε εργαλείο φασιστοειδών, άνομων και καταχρηστικών αξιώσεων. Συνειδητά ή ασυνείδητα, οι «κριτικοί κονστρουκτιβιστές», ιδιαίτερα όταν με θρασύτητα διακηρύττουν πως σκοπός τους είναι τα προτάξουν τα ιδεολογήματά τους στους κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένους σκοπούς φιλειρηνικών αμυνομένων κρατών, αποτελούν στις μέρες μας τα κυριότερα πνευματικά φερέφωνα φασιστοειδών ηγεμονικών αξιώσεων. Στοχεύοντας στην ιδεολογική και πολιτική αποδόμηση των λιγότερο ισχυρών κρατών, βοηθούν έτσι στο να καταστούν τα τελευταία εύκολη λεία άνομων και καταχρηστικών ηγεμονικών αξιώσεων ισχύος.

Εκτός και εάν αντικοινωνικές και φασιστοειδείς θεωρήσεις μπορούν να αποτελέσουν βάση επιστημονικής συζήτησης, παρακμιακές στοχαστικές τάσεις όπως αυτή των «κριτικών κονστρουκτιβιστών» υπονομεύουν, ουσιαστικά, τις κοινωνικές επιστήμες και μηδενίζουν την επιστημονική οντότητα αυτών που τις υιοθετούν. Κοντολογίς, όσοι προτάσσουν μεταφυσικά προσδιορισμένα πολιτικά δόγματα στο κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι των πολιτισμένων ανεξαρτήτων κρατών ανοίγουν κερκόπορτες στους κάθε είδους χιτλερισμούς

και στους φασισμούς που απειλούν την ανεξαρτησία, δηλαδή την συλλογική ελευθερία των φιλειρηνικών κοινωνιών. Συνειδητά ή ασυνείδητα, αυτό ακριβώς το αποκρουστικό «πνευματικό έργο» επιτελούν τα ημέτερα βαλκάνια φερέφωνα ηγεμονικών αξιώσεων, όταν, ουσιαστικά, επιχειρείται όχι η βελτίωση της ιστορικής μας γνώσης αλλά η πολιτική ποδογέτησή της από εξωκοινωνικούς διεθνικούς δρώντες. Αντί ακριβούς περιγραφής των ιστορικών και κοινωνικών γεγονότων και δηλώνοντας δημόσια μάλιστα ότι αυτό ακριβώς κάνουν, διαχειρίζονται τις ιστορικές πηγές για να επιφέρουν πολιτικές αλλαγές, αναπόδραστα αναθεωρητικές, αποσταθεροποιητικές και καταστροφικές για τα συμφέροντα των λαών της περιοχής μας. Είναι αυτός ο σκοπός της επιστήμης; Είναι τέτοιες στάσεις και δράσεις συμβατές με την ακαδημαϊκή ιδιότητα;

Η παρούσα συντομογραφική παρέμβασή μου, λοιπόν, αποσκοπεί, στο να ξεσκεπάσει και να εκθέσει στην κοινή λογική το ξεπεσμένο και επιστημολογικά διεφθαρμένο χαρακτήρα της νέας μόδας στην ιστορική και διεθνολογική ανεκδοτολογία. Πρώτον, γιατί αντιβαίνει στον κοινό νου και στην διυποκειμενική εμπειρία. Δεύτερον, γιατί κανείς δεν πρέπει να πέφτει στην παγίδα σπουδαιοφανών μεθοδολογικών διακηρύξεων που αποκλειστικό σκοπό έχουν την παραγωγή ιδεολογικών συνταγών που προτάσσονται στην κοινωνική βούληση. Όπως ήδη τονίστηκε, δεν υπάρχει περιθώριο διαλόγου σ' αυτό το απελπιστικά χαμηλό επίπεδο επιστημονικών προδιαγραφών. Όμως, οι ευπρεπείς ακαδημαϊκοί στην Ελλάδα και ευρύτερα στα Βαλκάνια θα πρέπει να ενδιαφερθούν για ένα τουλάχιστον γεγονός. Ότι δηλαδή η μαζική και έξωθεν χρηματοδοτούμενη κυκλοφορία πνευματικών σκουπιδιών άρχισε να κατακλύζει το αναγνωστικό κοινό, την ελληνική βιβλιογραφία και τώρα τα μαθητικά μυαλά. Δημιουργούν ρυάκια στοχαστικών ρύπων που διαφθείρουν πνευματικά όχι μόνο αυτούς που δεν προσέχουν τι διαβάζουν ή τους ανυποψίαστους νεοεισερχόμενους ερευνητές που παγιδεύονται στην συμβατική αντίληψη πως όποιος υπογράφει ως ακαδημαϊκός είναι επιστημονικά έγκυρος, αλλά επίσης και τα παντελώς αθώα και ανεπηρέαστα μαθητικά μυαλά, μιας και οι ρύποι άρχισαν να εισρέουν στα σχολικά θρανία.

Η επίλυση του προβλήματος που δημιουργείται, πάντως, είναι ευθύνη λιγότερο των ακαδημαϊκών και μόνο στον βαθμό που μπορούν να ελέγξουν επιστημονικά ομάδες συναδέλφων τους οι οποίες όταν οχυρωθούν πίσω από ακαδημαϊκά άσυλα μπορούν να διολισθαίνουν στο διηνεγκές ανεξέλεγκτα στο βούρκο των ιδεολογημάτων, των προκαταλήψεων και των θεωρήσεων που εξυπηρετούν τον ηγεμονισμό της κάθε ιστορικής συγκυρίας. Αυτό έχει συμβεί συχνά στο παρελθόν και μάλλον θα συνεχίσει να συμβαίνει. Την κύρια ευθύνη φέρουν οι Πολιτειακοί και πολιτικοί φορείς. Οι τελευταίοι, μιας και τίποτα δεν μπορούν να κάνουν μπροστά στην πιθανή διολίσθηση από την ακαδημαϊκή ανεξαρτησία στην πανεπιστημιακή ασυδοσία και στην επιστημονική παρακμή, μπορούν εν τούτοις να διαφυλάξουν το δημόσιο αγαθό των πολιτειακών θεσμών από επιστημονικοφανείς εισροές θεωρημάτων που πασίδηλα διαφθείρουν την πνευματική υγεία ανυποψίαστων μαθητών.

Τα πανεπιστημιακά τμήματα θα συνεχίσουν άλλα να ανεβαίνουν, άλλα να κατεβαίνουν και άλλα να ανεβοκατεβαίνουν την κλίμακα των ποιοτικών βαθμίδων. Καμιά κοινωνία όμως και ποτέ δεν ήταν υποχρεωμένη να συμμορφώνεται στον Α ή Β ακαδημαϊκό παραλογισμό. Κυρίως, οι ιθύνοντες του Υπουργείου Παιδείας, έχουν χρέος να κλείσουν όλες τις κερκόπορτες στους κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτους διεθνικούς δρώντες οι οποίοι, όχι μόνο πασίδηλα κηρύττουν ιστοριογραφικές τσαρλατανιές, αλλά επίσης αναπτύσσουν την ιδεολογικοπολιτική τους δράση στηριζόμενοι στην χρηματοδότηση των πιο απίθανων

χρηματοδοτών της αχανούς διεθνούς πολιτικής.

Σε κάθε περίπτωση, όπως έχει καταντήσει σήμερα η δημόσια επικοινωνία, ακόμη και αν κάποιος είχε χρόνο, μεράκι και νεύρα για να αναλωθεί εκφράζοντας αντιρρήσεις στα μέσα επικοινωνίας, τα τελευταία «για κάποιους περίεργους λόγους» (που φαίνεται να μην είναι άσχετοι με την διαχρονικά αναλλοίωτη ξένη πολιτική εξάρτηση αυτής της χώρας), επιλέγουν να φιλοξενούν μονολόγους οπαδών ξεπεσμένων θεωρημάτων και ιδεολογημάτων που εξ αντικειμένου υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία. Κατ' εξαίρεση, λοιπόν, και χωρίς, τονίζω, να κάνω διάλογο με συγγραφείς κειμένων που μεταξύ άλλων χρηματοδοτούνται από ξένους κρατικούς και άλλους οργανισμούς και ιδρύματα όπως αυτά του κερδοσκόπου Σόρος, θα ήθελα εν τούτοις να διατυπώσω μερικά σύντομα σχόλια.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

2. Δογματισμός, ακρότητα και αυτοαναφορικότητα των ειδικών της ιστορικής και διεθνολογικής ανекδοτολογίας

Εισερχόμενοι στο έτος 2007, οι υπολογιστές πολλών από εμάς κατακλύστηκαν από χιλιάδες ηλεκτρονικά μηνύματα από όλο τον κόσμο που γράφονται από ακαδημαϊκούς όλων των επιστημών αλλά και από άλλους πολίτες ελληνικής καταγωγής τρίτων κρατών. Σχεδόν όλοι, αναστατωμένοι διαμαρτύρονται έντονα επειδή το ελληνικό κράτος δέχεται να εισρέουν στα ελληνικά σχολεία ιστορικές αναλύσεις χαμηλών ποιοτικών προδιαγραφών, η συγγραφή των οποίων, μάλιστα, επηρεάζεται από φορείς επιστημονικών τίτλων που συναγελάζονται με κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτους διεθνικούς δρώντες, οργανισμούς, επιχειρήσεις και από «ιδρύματα» όπως αυτά του τυχοδιώκτη-κερδοσκόπου Σόρος. Αναμφίβολα, μερικές επιχειρήσεις και οργανισμοί συμμετέχουν καλή τη πίστη σ' αυτό το αλλόκοτο χρηματοδοτικό συνονθύλευμα, χωρίς πιθανότητα να έχουν αντιληφθεί τι είναι αυτό που ακριβώς διακυβεύεται.

Σε κάθε περίπτωση, αυτές οι διεθνικές δραστηριότητες, για ένα αριθμό λόγων, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να θεωρηθούν αμιγώς ακαδημαϊκές-επιστημονικές: Είναι πρωτίστως πολιτικού χαρακτήρα δραστηριότητες και παρά το ότι είναι βαθύτατων διανεμητικών προεκτάσεων για ένα κοινωνικοπολιτικό σύστημα στερούνται εν τούτοις επαρκών κοινωνικοπολιτικών και επιστημονικών ελέγχων και εξισορροπήσεων. Ακόμη, ως βαθύτατα προπαγανδιστικού ιδεολογικοπολιτικού χαρακτήρα με βαθύτατες διεθνοπολιτικές προεκτάσεις διανεμητικών συνεπειών, επηρεάζουν δυσανάλογα τα κοινωνικοπολιτικά δρώμενα κάποιων ασθενών κρατών των Βαλκανίων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα μηνύματα πολλών ελλήνων του διαδικτύου, οι οποίοι δεν είναι κατ' ανάγκη όλοι τιτλούχοι των λεγόμενων «κοινωνικών επιστημών», δείχνουν να έχουν κατανοήσει αυτό που αντιλαμβάνεται κάθε άτομο προικισμένο με στοιχειώδη νοημοσύνη. Ότι δηλαδή η εργαλειακή ιδεολογικοπολιτική χρήση της ιστορικής γνώσης ως μέσου κατήχησης ανυποψίαστων μαθητών, φοιτητών και αναγνωστών είναι απαράδεκτη και πολιτικά ύποπτη. Θα πρόσθετα πως αντίθετα με τις αιτιάσεις και τις ύβρεις μερικών επιφυλλιδογράφων, οι εξεγερθέντες κατά της «κριτικής» ιστοριογραφίας θεωρούν

απαράδεκτη την πολιτικοποίηση της ιστορίας με επιλεκτική χρήση των πηγών είτε αυτό γίνεται προς την μια κατεύθυνση είτε προς την άλλη. Ο υπογράφων ασφαλώς και συμφωνεί απόλυτα με αυτή την θέση. Ένα ζήτημα που δεν προέκυψε χθες και πάντοτε θα απασχολεί την ιστοριογραφία, είναι –όσο και να θέλουν να αποπροσανατολίσουν οι δράστες της διεθνικής-ιδεολογικοπολιτικής ιστοριογραφίας– η συγγραφή καλής ιστορίας και όχι η στρέβλωση της ιστορίας με την αθώωση των φασιστοειδών αυτοκρατορικών δυναστειών. Το επιστημονικό έλλειμμα των υψιπετών κοσμοπλαστών που για κάποιους περιέργους λόγους γίνονται τα αγαπημένα παιδιά των κυριακάτικων εφημερίδων, των αντιπροσώπων ξένων κρατών, μερικών στελεχών πολιτικών κομμάτων και υπαλλήλων μερικών διεθνών οργανισμών, καταμαρτυρείται, μεταξύ άλλων, από τον κυριολεκτικά ακραίο, δογματικό, λυσσαλέο και απολίτιστο τρόπο που αντιμετωπίζουν την αντίθετη άποψη. Ο υποβόσκων φανατισμός προδίδεται από παντελώς απαράδεκτους χαρακτηρισμούς. Χαρακτηριστικά, όσοι δεν συμφωνούν μαζί τους, «θέλουν τις συγκρούσεις, «είναι συναισθηματικοί», «πάσχουν από ψυχώσεις και υποκρισία», «μας οδηγούν στην λογική των κουκουλοφόρων», κτλ. Τα απαράδεκτα άλματα συλλογισμών δεν λείπουν, όταν σημερινά πολιτικά ζητήματα όπως το μακεδονικό ή το κυπριακό και οι ελληνοτουρκικές σχέσεις συνδέονται αυθαίρετα με το ζήτημα της διδασχής της ιστορίας. Ακόμη, η αποθράσυνση φθάνει σε τέτοιο σημείο ούτως ώστε κάποιοι με ύπουλα άλματα συλλογισμών, με απλουστευτικές γενικεύσεις και με γενικόλογες λανθασμένες αναφορές (πχ στο τι λέει ο ΟΗΕ ή η Ουνέσκο), γίνονται ευθέως απολογητές των φασιστοειδών πολυεθνικών αυτοκρατοριών του παρωχημένων εποχών υπονομεύοντας τα αποτελέσματα των αγώνων ανεξαρτησίας-ελευθερίας. Έτσι, σύμφωνα με τους ειδικούς της ιστορικής ανекδοτολογίας, οι Έλληνες είμαστε φοβεροί και επικίνδυνοι «εθνικιστές» επειδή διδασκόμαστε ότι «η οθωμανική αυτοκρατορία ήταν «τουρκική» και επιπλέον «απολίτιστη» και συνεχώς βίαιη έναντι των Ελλήνων και άλλων χριστιανών». Δηλαδή, διερμηνεύω: α) οι νεότουρκοι καμιά σχέση δεν έχουν με τους Οθωμανούς, β) η Οθωμανική εξοσία, πλην μερικών άτυχων στιγμών ήταν πολιτισμένη και αγαθοεργή και γ) η επί πολλούς αιώνες υποδούλωση των ελλήνων και άλλων λαών δεν ήταν φασισμός και καταστολή της ανθρώπινης οντότητας-ετερότητας αλλά μόνο αγαθοεργή δυναστεία που πρόσφερε τάξη, δικαιοσύνη και ... προνόμια.

Στην βάση αυτής ακριβώς της διεστραμμένης ιστοριογραφικής αντίληψης που θέλει να βλέπει τα ιστορικά γεγονότα με στρεβλωτικούς ιδεολογικοπολιτικούς φακούς, στοχεύεται η ιστορική αλήθεια: Επιχειρείται να λειανθεί η εικόνα του τέρατος-φασιστή-δυνάστη, να εμφανιστούν οι σύγχρονοι στρατοκράτες της Άγκυρας ως περίπου ευγενικής καταβολής και, αντίστροφα, να απεικονιστούν ιστορικά οι επαναστάτες της ελευθερίας που όντως προκάλεσαν ποταμούς αιμάτων για να κερδίσουν οι υπόδουλοι λαοί την ανεξαρτησία τους ως περίπου εγκληματίες. Να παρουσιαστούν, στην χειρότερη περίπτωση ως ακατονόμαστοι «εγκληματίες πολέμου» που πρέπει να υποβαθμίζονται ή και να εξαφανίζονται από τα σχολικά βιβλία και στην καλύτερη περίπτωση ως ταραξίες στο πλαίσιο μιας παρεξηγημένης και παρωχημένης ιστορικής όταν όλοι λίγο πολύ έφταιγαν. Εξεζητημένα και με μακιαβελικές τεχνικές, οι ιστορικές χαλκεύσεις εξισώνουν την φασιστική-δυναστική βία με την βία των αγωνιστών της ελευθερίας.

Για να κατανοήσουμε τι ακριβώς στοχεύουν τέτοιες πασίδηλες τσαρλατανιές, σημειώνεται ότι δεν είναι τυχαίο πως σχετίζονται με την ίδια περίπου συνομοταξία διεθνολογούντων και φιλοσοφούντων η οποία χέρι-χέρι με διεθνικούς και άλλους υπόγειους δρώντες υποστήριξαν μετά μανίας και με τις ίδιες μεθόδους το φασιστοειδές σχέδιο Αναν που αν

γινόταν αποδεκτό θα κατέστελλε για πάντα την ατομική και συλλογική ελευθερία ενός ολόκληρου λαού. Θα κατέλυε το κράτος και θα κατέστελλε τα ανθρώπινα δικαιώματα, την λαϊκή κυριαρχία και συλλήβδην όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα. Ακόμη, θα νομιμοποιούσε τα εγκλήματα πολέμου (βλ. επιστημονικά ακλόνητη ανάλυση στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.ifestos.edu.gr/32.htm>). Κανείς δεν έχει παρά να καταφύγει στον μεγάλο στοχαστικό σκουπιδότοπο για να αναζητήσει σορούς πνευματικών σκουπιδιών της εποχής των αβάστακτων πιέσεων για την αποδοχή του σχεδίου Αναν (2001-2004). Όπως χαρακτηριστικά γράφτηκε σε αντιπροσωπευτικό κείμενο: «Στην παγκοσμιοποιημένη υφήλιο της μιας υπερδυνάμεως και της μειωμένης ισχύος των κρατών που την περιβάλλουν, ... (πρέπει) να απαλλαγούμε από τις μυθολογίες του παρελθόντος. ... Δυναμική του μέλλοντος είναι οι εθνικές οντότητες να ανθίσουν στο μεταθινικό σύστημα ...». Αυτή η διεστραμμένη επιστημολογική επιλογή που βλέπει τους ανθρώπους με στρεβλό, αυτιστικό και ιδεολογικά προκατειλημμένο φακό, είναι, σημειώνεται, η ίδια με τους επιφυλλιδογράφους πολλών άλλων εντύπων. «Οι Τούρκοι», συνεχίζει, «δεν μας συγχωρούν ότι με την επανάσταση του 1821 αρχίζει να διαλύεται η οθωμανική αυτοκρατορία... ο καλός διαπραγματευτής εκτός από το δικό του συμφέρον λαμβάνει υπ' όψιν και το συμφέρον του άλλου» και γι' αυτό, θα πρέπει (σημείωση δική μου: μονομερώς), «στην διελκυστίνδα των προβαλλομένων απαιτήσεων και των ζητούμενων παραχωρήσεων, να μπαίνουμε στην θέση του άλλου...». Έτσι, θα μπαίνουμε στην «ομάδα των ευνοουμένων και ισχυρών ηγεμονικών δυνάμεων που ήθελαν να επιβάλουν το σχέδιο Αναν, γεγονός που θα μας εξαιρούσε, συνεχίζει το επιχείρημα, «από τις δυνάμεις της αβεβαιότητας». Τέτοιες υποδουλώσεις και υποτέλειες, όμως, απαιτεί κοσμοθεωρητική και ιδεολογική προσαρμογή. Κυρίως, απαιτεί εγκατάλειψη των ερεισμάτων της διϋποκειμενικής ιστορικής αυτογνωσίας, προσαρμογή, όπως χαρακτηριστικά γράφτηκε, στο μεταφυσικά προσδιορισμένο «υπερεθνικό ή μεταεθνικό πνεύμα των καιρών», στάση που θα λυτρώσει από το «αγκαθωτό εθνικό Υπερεγώ» και θα προικίσει τους ανθρώπους με «μεταεθνικό Εγώ». Μεταφράζω: Έλληνες διεθνολογούντες, φιλοσοφούντες και ιστοριογραφούντες, ανακάλυψαν την χρυσή συνταγή επίλυσης των πολιτικών, πολιτειακών και διεθνών προβλημάτων: Οι άνθρωποι εύκολα, εάν εγκαταλείψουν το «εθνικό εγώ» (sic) και υιοθετήσουν το «Υπερεθνικό Εγώ» (sic) της ... μεταεθνικής εποχής στην οποία ήδη βρισκόμαστε (και της οποίας, προφανώς ο ΟΗΕ, η ΕΕ και η Ουνέσκο αποτελούν χαρμόσυνο προάγγελο) θα λύσουν τα διεθνή, πολιτικά και άλλα προβλήματα.

Το γεγονός ότι σύμφωνα με τις θέσεις που κηρύττουν αυτό οδηγεί σε καταστολή της ελευθερίας, επιχειρούν να το λειάνουν με το καρότο της «βεβαιότητας ότι θα εισέλθουμε στον πυρήνα των ευνοημένων του πλανήτη». Η λογική έκβαση αυτών των παραλογισμών είναι η λογοκρισία της ιστορίας. Η ιστορία πρέπει να «καθαρίσει από αίματα», ιδιαίτερα εκείνα τα αίματα που έδωσαν στους λαούς συλλογική ελευθερία-εθνική ανεξαρτησία. Πρέπει επίσης να εξωραϊστεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία και να μην εμφανίζεται ως δυνάστης, να δημιουργηθεί μια ψευδής απεικόνιση ενός αγγελικού πολυπολιτισμικού (όχι πολυεθνικού ή τουλάχιστον πολύ-κοινωνικού) κόσμου όπου η Οθωμανική εξουσία διακυβερνούσε αγαθοεργά και στοργικά. Για το γεγονός ότι οι αγώνες λειτουργούν ελευθερίας λειτούργησαν καταστατικά για τις εθνικές ολοκληρώσεις και για την θεμελίωση της ιδέας της εθνικής ανεξαρτησίας, μάλλον θεωρείται επιβλαβής ιστορική εξέλιξη, γιατί, σύμφωνα με την κοσμοπλαστική διαστροφή τους, αυτό κατακερμάτισε τον πλανήτη οδηγώντας σ' ένα εθνοκεντρικό κόσμο υπεύθυνο για όλα τα γνωστά σημερινά προβλήματα.

Τα διαστρεμμένα «κριτικά» «επιχειρήματα» ίσα με την λογική τους έκβαση οδηγούν μερικούς σε υπερβολικό ζήλο και «απροσεξίες»: στρογγυλεύουν εισβολές, γενοκτονίες, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και αντιστρέφουν εγκληματικά την σύγχρονη πολιτική συγκυρία. Έτσι κατά καιρούς διαβάζουμε: όταν οι τούρκοι έσφαζαν τους Σμυρνιώτες αυτοί απλά ... αναχώρησαν, το Οθωμανικό παιδομάζωμα μάλλον ήταν αγαθοεργό και αφορούσε τα ορφανά, στο Αιγαίο η Ελλάδα είναι επεκτατική, στην Κύπρο το 1974 απλά αποβιβάστηκαν, το σχέδιο Ανάν ήταν θεόσταλτο, και άλλα φαιδρά, χυδαία και προπαγανδιστικά, αλλά δυστυχώς συχνά πλέον ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένα.

Έτσι περίπου θέλουν να αντιλαμβανόμαστε την ιστορία και τον κόσμο οι εντολείς και εντολοδόχοι των διεθνικών παρασκηνίων. «Λάθος» είναι η λέξη γιατί λανθασμένα είναι τα ιδεολογήματα και τα θεωρήματά τους: Θέλουν να έχουμε λάθος γνώση για τα πραγματικά αίτια πολέμου, λάθος αντίληψη για τον χαρακτήρα του διεθνούς συστήματος, λάθος αντίληψη για την εξέλιξη της μεταψυχροπολεμικής εποχής, λάθος γνώση για τους αγώνες ελευθερίας που γέννησαν το ελληνικό και κυπριακό κράτος, στρεβλή ιστορική αντίληψη για την σχέση του νεοτουρκικού με το Οθωμανικό κράτος, αποπροσανατολιστική απεικόνιση των πραγματικών προβλημάτων των διαβαλκανικών σχέσεων και ασφαλώς μια αυτιστική αντίληψη για το τι σημαίνει ειρηνική επίλυση διαφορών. Ειρηνική επίλυση γι' αυτούς σημαίνει, βασικά, ειρήνη του κατακτητή και αποδοχή των τετελεσμένων της βίας ή χειρότερα και επιστροφή σε δυναστικές και ηγεμονικές εποχές που θα τιθασειύσουν τους σημερινούς απείθαρχους «εθνοκεντρικούς»-«εθνικιστές» λαούς των προβληματικών βαλκανίων. Δεν χρειάζονται πολλά για να αντιληφτεί κάθε νοήμων ότι καμιά επίλυση συγκρούσεων δεν φέρνουν αυτές οι «κριτικές» ιστορίες. Στοχεύουν στην απονεύρωση της ιδέας της ανεξαρτησίας, επιχειρούν να το επιτύχουν χαλκεύοντας ιστορικά καλούπια της ιδεολογικοπολιτικής αρεσκείας τους και ευνοούν κάθε τι που μας υποτάσσει στα ηγεμονικά κελεύσματα.

Τα θεωρήματα και τα ιδεολογήματα της πιο πάνω συνομοταξίας επιστημονολογούντων, φιλοσοφούντων και διεθνολογούντων θα μπορούσαν, βασικά, να συνοψιστούν ως εξής: α) Να επιδείξουμε «πνεύμα σύνεσης» δεχόμενοι την συρρίκνωσή της κυριαρχίας μας. β) Να προσαρμοστούμε στην λογική των τετελεσμένων και της ανισορροπίας ισχύος. γ) Να απονευρωθούμε ως κοινωνία προσαρμόζοντας τις πεποιθήσεις μας στην υποτέλεια και την δουλεία. Ως «πράξη σωφροσύνης», επίσης, να δεχθούμε απνευστί όλες τις αξιώσεις της εκάστοτε δεσπόζουσας ηγεμονικής δύναμης. Αυτό επιβάλλει, κατ' αυτούς, η έλευση της ... μεταεθνικής εποχής (των φαντασιώσεών τους). Κυριολεκτικά αυτά ακριβώς μας διατάζουν να κάνουμε, με προπέτεια μάλιστα που αφήνει άφωνο κάθε πολιτισμένο άνθρωπο.

Το σύνθημα επιστημονικοφανές κερασάκι τέτοιων στρεβλών ιδεών είναι ότι η συλλογική ελευθερία με την έννοια της εσωτερικής-εξωτερικής κυριαρχίας-ανεξαρτησίας, δεν έχει δήθεν νόημα στην παγκοσμιοποιημένη εποχή της μιας δυνάμεως. Ξαφνικά και αναίτια, την στιγμή μάλιστα που αστάθεια, αλυτρωτισμοί και απειλές μας περιβάλλουν καθημερινά και επί δεκαετίες, ελληνόφωνοι κονδυλοφόροι και άλλοι βαλκάνιοι καλούν τους συμπολίτες τους να είναι υποχωρητικοί επί ζητημάτων πολιτικής κυριαρχίας-εθνικής ανεξαρτησίας. Η κυριαρχία-ανεξαρτησία, ελευθερία, δημοκρατία, λαϊκή κυριαρχία, ανθρώπινα δικαιώματα και άλλα αγαθά για τα οποία αγωνίστηκαν οι λαοί τους τελευταίους αιώνες δεν έχουν και πολύ νόημα. Για τους επιστημονολογούντες, μάλιστα, τέτοιες έννοιες είναι παρωχημένες, παρανοϊκές, εθνικιστικές και άχρηστες στην ... μεταεθνική εποχή. Νόημα έχει, σύμφωνα με τις βαθύτερες αφελείς και επιστημονικοφανείς προσδοκίες τους η προσαρμογή σ' αυτή την

μεταεθνική εποχή των φαντασιώσεών τους και τα μαγειρέματα της ιστοριογραφίας τους που όπως δεν κρύβουν θα απονευρώσει μονομερώς την ιστορική συνείδηση των πρώην υποτελών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Υπό το πιο πάνω αυτιστικό πρίσμα, ο μεταφυσικά ή διεθνικά προσδιορισμένος δικός τους σκοπός αντιπαρατίθεται στην υγιή φιλειρηνική ελληνική κοινωνική βούληση κατά της οποίας βάλλουν μαζικά, αδιακρίτως και αδίστακτα. Ο δικός τους «ιερός σκοπός» καθαγιάζει επιθέσεις κατά των κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένων και ιστορικά κεκτημένων ελληνικών ιερών και οσίων που στηρίζουν την ελληνική ανεξαρτησία. Αυτά τα ιερά και όσια, χωρίς αιδώ, ειρωνεύονται, χλευάζουν και κουρελιάζουν στις ρυπογραφίες τους. Όσοι διαφωνούν με τους συνειδητούς ή ασυνείδητους συνοδοιπόρους και νεροκουβαλητές των φασιστοειδών υπερσυντηρητικών σοφισμάτων καταβάλλονται προσπάθειες για να απομονωθούν για να δολοφονηθεί ο επιστημονικός και πολιτικός τους χαρακτήρας και για να περιβληθούν με χαρακτηρισμούς όπως «εθνικιστές» και «ψυχωτικοί» που αρέσκονται στην «ιστορία που ρέει αίμα» (βλ. πιο κάτω). Σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ακόμη, αδίστακτοι φορείς επιστημονικών τίτλων γενίκευσαν ακόμη περισσότερο με χαρακτηρισμούς συμβατικά υποτιμητικούς, όπως «νοικοκυρές», «αλευρομάγειροι», «εργάτες» και άλλοι που προφανώς, σύμφωνα με την αυθαίρετη γνώμη τους είναι άσχετοι και δεν δικαιούνται να έχουν άποψη. Όλοι μαζί, οι αντίπαλοι, ή όσοι δεν γονατίζουν μπροστά στην σοροχρηματοδοτούμενη ιστοριογραφία, ομαδοποιούνται και εξοστρακίζονται. Οι μονολογούντες στα μέσα ενημέρωσης, είναι οι μόνοι «επιστήμονες». Οι άλλοι δεν είναι επιστήμονες και δεν ξέρουν. Σ' αυτό το άθλιο και ευτελές επίπεδο κατέβηκαν κάποιοι φορείς επιστημονικών τίτλων, διεκδικώντας μάλιστα και μονοπώλιο ιστορικής γνώσης.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

3. Η ιστοριογραφική και διεθνολογική τσαρλατανιά καθοδόν προς τα μαθητικά θρανία και ο παραμερισμός της Θουκυδίδειας παράδοσης

Δεν υπάρχει κοινωνικός επιστήμονας που να μην γνωρίζει ότι δεν υπάρχει ιστορικό βιβλίο που να μην έχει ανακρίβειες, κάποιες τουλάχιστον. Ούτε υπάρχει κοινωνικός επιστήμονας που να μην δέχεται ότι υπό το φως νέων ιστορικών δεδομένων η ιστορική γνώση διαρκώς επαναπροσδιορίζεται και ξαναγράφεται. Η καλή ιστοριογραφία είναι ζωντανή, αναζητά νέες πληροφορίες, αναθεωρεί παλαιότερες και αναζητά την ακριβέστερη αποτύπωση των ιστορικών γεγονότων. Στην επίμαχη διαμάχη, όμως, αυτό διακυβεύεται; Εκτιμώ ότι συμβαίνει το αντίθετο. Οι γελοίες επικλήσεις μιας επιστημονικά αβάσιμης ιστορικής «κριτικής» προσέγγισης, με ρητό, ομολογημένο και δημοσιοποιημένο τρόπο στοχεύουν στην αλλοίωση της αλάνθαστης διυποκειμενικής ιστορικής γνώσης και της οντολογικά θεμελιωμένης στους αγώνες ανεξαρτησίας ιστορικής αυτοσυνειδησίας ως προς το ποιοι τον καταδυνάστευσαν, ποιοι θέλουν σήμερα να τον κατεξουσιάσουν και ποιοι σήμερα απειλούν τα ζωτικά τους συμφέροντα. Όπως ομολογήθηκε πρόσφατα από διακεκριμένο στέλεχος της ιστορικής ανεκδοτολογίας, ο λόγος που βάλλονται τα ιστορικά βιβλία είναι κυρίως το

γεγονός ότι η μέχρι σήμερα ιστοριογραφία οδηγεί στο «να καταστούν τα παιδιά ένθερμοι πατριώτες που να μην αμφισβητούν “τα ιερά και όσια του έθνους” και όχι σκεπτόμενοι μελλοντικοί πολίτες, με ικανότητα κριτικής σκέψης». Σύμφωνα με αυτή την τυπική τσαρλατανιά, το πρόβλημα των «αναθεωρητών της ιστορίας», είναι ότι οι Έλληνες είναι «ένθερμοι πατριώτες». Η προπέτεια κορυφώνεται όταν με επίκληση κάποιου άγνωστου ... γκάλοπ ως αδιάσειστο δήθεν επιστημονικό τεκμήριο, εξυβρίζονται οι Έλληνες ως οι πιο «εθνικιστές και εθνοκεντρικοί της Ευρώπης», που είναι βεβαρυμμένοι «με έντονη μισαλλοδοξία, πολιτισμική αλαζονεία και προγονοπληξία». Κανονικώς εχόντων των πραγμάτων τέτοιες ανούσιες φλυαρίες θα έπρεπε να προκαλούν γιουχάισμα ή γέλωτα και περιφρόνηση. Εδώ φιλοξενούνται σε έγκριτα έντυπα –χωρίς μάλιστα αντίλογο– και υπογράφονται με πανεπιστημιακούς τίτλους.

Δηλαδή, οι πανεπιστημιακοί τίτλοι κατάντησαν να είναι ενίοτε μεταμφίεση της τσαρλατανιάς και της εξωελληνικής ιδεολογικοπολιτικής προπαγάνδας κατά του αναγκαίου και μη εξαιρετέου πατριωτικού φρονήματος των Ελλήνων πολιτών, δηλαδή κατά της αξίωσής τους για ελευθερία και ανεξαρτησία. Το ομολογούν ευθέως, γραπτώς, ανενδοίαστα και απερίφραστα: Γι’ αυτούς, η ιστοριογραφία πρέπει να αποστερήσει την ελληνική κοινωνία από κάθε ελληνικό κοσμοθεωρητικό έρεισμα, να τους απονευρώσει πνευματικά και να τους στερήσει κάθε ηθικού ερείσματος συμβατού με τα νόμιμα-θεμιτά της συμφέροντα, καθιστώντας τους έτσι εύκολη λεία των γερακιών της διεθνούς πολιτικής. Αυτό εξάλλου θέλει δεδηλωμένα και ο χρηματοδότης των ιδρυμάτων Σόρος, μεγαλομανής κερδοσκοπός ο οποίος εκτός από «φίλος» διαφόρων «υπηρεσιών» θεωρεί τον εαυτό του και «συνείδηση του κόσμου». Ενός κόσμου κερδοσκοπίας, ανομίας και κατάχρησης διεθνικών και ηγεμονικών δρώντων. Μήπως τελικά έχουμε όντως κατέβει τόσο χαμηλά ούτως ώστε η κοινωνία να ανέχεται τέτοια επιβλαβή ιδεολογήματα χωρίς να ελέγχονται και απορρίπτονται; Να ένα καλό ερώτημα που χρήζει απάντησης.

Αυτών λεχθέντων, επισημαίνεται ότι κάνουν μεγάλο λάθος όσοι καλόπιστα πιστέψουν ότι στην συντρέχουσα διαμάχη διακυβεύονται ζητήματα όπως «η συνέχεια του ελληνισμού», «ο βαθμός ελληνικότητας της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας» ή τα αισθήματά των συγχρόνων Ελλήνων απέναντι σε γειτονικούς λαούς. Συναφώς, υποθέτω ότι μάλλον δεν υπάρχει ούτε ένας Έλληνας πολίτης που ξαγρυπνά γιατί πριν από 200 χρόνια σούβλισαν τον Αθανάσιο Διάκο. Καμιά ένδειξη δεν υπάρχει, επίσης, ότι κάποιοι σχεδιάζουν να επιτεθούν κατά των απογόνων των σουβλιστών του Αθανάσιου Διάκου για να τους εκδικηθούν. Πολλοί πολίτες όμως ξαγρυπνούν όταν έξωθεν δυνάμεις στρατεύουν ταξιαρχίες προπαγανδιστών με κύριο στόχο την πνευματική τους υγεία και την πολιτική τους κυριαρχία. Ξαγρυπνούν α) όταν στην βάση ιδεολογικοπολιτικών εκλογικεύσεων επιχειρείται να επισκιαστούν τα γεγονότα που οδήγησαν στην συλλογική ελευθερία των Ελλήνων για να υπονομευτεί η σύγχρονη ελληνική ανεξαρτησία και β) όταν ιδρύματα ευθέως συνδεδεμένα με άνομα και καταχρηστικά συμφέροντα χρηματοδοτούν παραγωγή προπαγανδιστικών εκλογικεύσεων που ενοχοποιούν το πατριωτικό φρόνημα για να ευνοηθούν και διευκολυνθούν όσοι απειλούν τα νόμιμα-θεμιτά και γι’ αυτό αμυντικά συμφέροντα της Ελλάδας.

Σε τελευταία ανάλυση, είναι ένα πράγμα οι «κριτικές» ιστοριογραφικές τσαρλατανιές που προγραμματικός της σκοπός είναι συγκεκριμένες πολιτικές αλλαγές και άλλο, η βάσιμη ιστοριογραφία που επιστημολογικά και επιστημονικά πειθαρχείται από την αλάνθαστη Θουκυδίδεια παράδοση. Την παράδοση δηλαδή που θέλει την ιστοριογραφία και την ανάλυση των διεθνών σχέσεων αντικειμενικά γραμμένα και αξιολογικά ελεύθερα. Μόνο μια

τέτοια ιστορία φωτίζει με ακρίβεια τα σημαντικά ιστορικά γεγονότα, καταλήγει σε βάσιμα συμπεράσματα για τα διαχρονικά αίτια των διακρατικών προβλημάτων και εκτιμά και διαβαθμίζει ορθά και αντικειμενικά τις βαθύτερες διαμορφωτικές δυνάμεις του διεθνούς γίνεσθαι. Μόνο με μια τέτοια επιστημονικά βάσιμη ιστοριογραφία απαλλαγμένη από ιδεολογικοπολιτικά βαρίδια, μπορούν να βελτιώνονται διαρκώς τα ιστορικά βιβλία. Σ' αντίθεση με τις ιδεοληπτικές «κριτικές» τσαρλατανιές, τα χαρίσματα της αλάνθαστης –και αποδεκτής από όλους τους καλούς ιστορικούς– Θουκυδίδειας ιστοριογραφικής παράδοσης, έγκεινται στο γεγονός ότι απορρίπτουν την προκατειλημμένη επιλογή των πηγών και την ηθελημένη διαστρέβλωση της ιστορικής αλήθειας. Είναι η αυστηρή περιγραφική ουδετερότητα, η ακριβής περιγραφική αποτύπωση των σημαντικών γεγονότων, η περιγραφή και ερμηνεία των βαθύτερων διαμορφωτικών παραγόντων του ιστορικού γίνεσθαι και η περιγραφή και ερμηνεία των πραγματικών αιτιών πολέμου. Δεν είναι τυχαίο ότι παγκοίμως η Θουκυδίδεια παράδοση θεωρείται το επιστημονικό «Παράδειγμα» (Paradigm) τόσο της ιστοριογραφίας όσο και της επιστημονικής μελέτης των διεθνών σχέσεων, ιδιαίτερα των τελευταίων. Εν τούτοις, στην Ελλάδα, όλως περιέργως οι βάσιμες επιστημονικές προσεγγίσεις επισκιάζονται από λυσσασμένες «κριτικές» κραυγές που θέλουν την επιστήμη υπόδουλη ιδεοληψιών και ιδεολογικοπολιτικών εκλογικεύσεων. Αν δεν προσέξουμε θα πάθουμε ότι μας αξίζει.

Η Θουκυδίδεια παράδοση, που ασφαλώς βρίσκεται στον αντίποδα των «κριτικών» μεταφυσικών ιστορικών κατασκευών, περιγράφεται έξοχα από την Jacqueline de Romilly. Η ιστοριογραφική παράδοση όπως την θεμελίωσε ο Θουκυδίδης, μας πληροφορεί, «τείνει στην απόλυτη αντικειμενικότητα του ερευνητή» και οφείλει τη μεγάλη αξία του στο γεγονός πως κατορθώνει να δεσμεύεται από «την πιο αυστηρή αντικειμενικότητα». Παράγει καλή ιστορική γνώση γιατί «βλέπει την λεπτομέρεια σε συνάρτηση με το σύνολο και παραθέτει και αξιολογεί μόνο εκείνες τις πληροφορίες που αναφέρονται σε κάποιο σημαντικό σκοπό». Κατ' αυτό τον τρόπο, η καλή ιστοριογραφία «εξετάζει ό,τι έχει γνώρισμα καθολικό, παραθέτει “προθέσεις” ή “γνώμες” διαχρονικής αξίας και ανεξάρτητων των ατομικών περιπτώσεων». Επιπλέον, «εστιάζει την προσοχή με αυστηρή ακρίβεια επί της ουσίας και με τρόπο που μας επιτρέπει να εντοπίσουμε κάτω από τις επιμέρους πράξεις την ύπαρξη τάσεων, αιτιών και λογικών αλληλουχιών οι οποίες είναι ολοένα και πιο βαθιές και μακρινές, και που η αληθοφάνειά τους παίρνει έτσι έναν χαρακτήρα πιο γενικό, πιο ανεξάρτητο από τις περιστάσεις και τα πρόσωπα: αυτές οι αλληλουχίες επαναλαμβάνονται τόσο περισσότερο όσο πιο αυστηρά έχουν αναχθεί στο ουσιώδες». Το ουσιώδες, το καθολικό, τα αληθινά και το διυποκειμενικά ορθό είναι, ακριβώς, που θέλει να εξαφανίζει η ιδεολογικοπολιτικά στρατευμένη μεταμοντέρνα κριτική κονστρουκτιβιστική ψευτο-ιστοριογραφία.

Προσεκτική μελέτη των δεδηλωμένων «επιστημολογικών μηχανογραφιών» των «κριτικών» ιστοριογράφων αποκρυπτογραφεί με μαθηματική ακρίβεια τους πολιτικούς και ιδεολογικούς σκοπούς και στόχους:

α) Στοχεύει στην υποβάθμιση ή και πλήρη απόρριψη της σημασίας μεγάλων επικών γεγονότων που είχαν καταστατική σημασία για συλλογική ελευθερία-ανεξαρτησία των λαών της πρώην Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

β) Στοχεύει στην νομιμοποίηση των αναθεωρητικών αξιώσεων του διάδοχου τουρκικού κράτους με το να ωραιοποιεί τον τερατώδη και φασιστοειδή χαρακτήρα της Οθωμανικού

τέρατος (αλλά και κάθε άλλου παρόμοιου τέρατος μιας και από το ίδιο ρεύμα προκύπτει και το ακατανίκητο επιχείρημα ότι η αποικιοκρατική δύναμη στην Κύπρο το 1955-59 εφάρμοζε πολιτική ... προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων).

γ) Στοχεύει, μάλιστα σε πολύ δύσκολους καιρούς που επέρχονται (για εκτιμήσεις για την πορεία της διεθνούς πολιτικής εξαιρετικά ενδιαφέρουσα για την Ελλάδα βλ. όλως ιδιαίτερος το αυστηρά περιγραφικό διεθνολογικό επιστημονικό αριστούργημα του John Mearsheimer, Η τραγωδία της πολιτικής των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων- <http://www.ifestos.edu.gr/54.htm>), να αποδυναμώσει τα αμυντικά αντανakλαστικά της φιλειρηνικής ελληνική κοινωνίας για να την καταστήσει έτσι εύκολη λεία πασίδηλων άνομων και καταχρηστικών συμφερόντων στα Βαλκάνια, στα ανατολικά μας σύνορα και στην Κύπρο.

Αναμφίβολα, γνωρίζουμε ότι όσοι δράστες πανεπιστημιακά μεταμφιεσμένων τερατωδών ιστοριογραφικών μεθόδων διαβάσουν το παρόν κείμενο θα μειδιούν σαρκόνια και σαδιστικά από ικανοποίηση από την δήλωσή μου πιο πάνω ότι ούτε θέλω και αν ήθελα λόγω λογοκρισιών και αποκλεισμών δεν θα μπορούσα ενδεχομένως να παρέμβω στα αλωμένα έντυπα που διανέμονται σε εκατοντάδες χιλιάδες αναγνώστες. Πλανώνται πλάνη οικτρά. Παρόμοιες αυτάρεσκες ηδονές απολαμβάνει και ο κάθε σκώληξ που τρυπώνει στις λάσπες και στις υπονόμους απολαμβάνοντας τις βρωμιές. Πέραν κάποιων «απτών οφελών», όπως έγραψε κάποτε ο αείμνηστος Παναγιώτης Κονδύλης, το μόνο ουσιαστικό που κατορθώνουν είναι να καταγραφεί η δική τους επιστημονική τσαρλατανιά που κανένα νοήμονα αναγνώστη δεν μπορεί να πείσει. Ξεχνούν ότι:

α) Στέκονται απέναντι από τις κοινωνίες και θα είναι πάντα εχθροί της.

β) Οι αναγνώστες, αν και σε εποχές που περιορίζεται η ελευθερία της έκφρασης στον δημόσιο διάλογο είναι όντως ανυπεράσπιστοι στους μονόλογους των επιφυλλίδων, δεν είναι, εν τούτοις, πνευματικά φυτά. Είναι ζωντανοί οργανισμοί με νου, λογική και ορθολογισμό για να αντιληφθούν τον αντικοινωνικό χαρακτήρα των διεθνοαναρχικών ιδεολογημάτων και θεωρημάτων που κείνται στα θεμέλια του ασταθούς διεθνολογικού και ιστοριογραφικού οικοδομήματος όσων κράζουν προπαγανδιστικά υπέρ της κατεδάφισης των κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένων κοσμοθεωριών και των ηθικοκανονιστικών εποικοδομημάτων τους.

γ) Οι ίδιοι αναγνώστες πέρασαν πολύ δυσκολότερες εποχές σκλαβιάς και εξάρτησης χωρίς να αλλοιωθεί η ιστορική τους αυτοσυνειδησία, η διυποκειμενική ιστορική τους γνώση, η προσήλωσή τους στην φιλειρηνική αξίωσή τους να απολαύσουν την συλλογική ελευθερία και ετερότητά τους και η ετοιμότητά τους να υπερασπιστούν αυτό το δικαίωμα.

δ) Το μόνο που μελλοντικά θα απομείνει από τους ανύπαρκτες επιστημονικής σημασίας μονόλογους τους, οι οποίοι εν κατακλείδι το μόνο που κάνουν είναι να εξυπηρετούν αναθεωρητικά άνομα και καταχρηστικά συμφέροντα, είναι η κακή τους φήμη. Επειδή *scripta manent*, θα καταγραφούν ως υπαίτιοι καταστροφών που υπέστησαν οι φιλειρηνικές κοινωνίες.

Η τελευταία παρατήρηση θα ήταν αβάσιμη: 1) Εάν η κυπριακή κοινωνία δεν θα είχε βλαφτεί θανάσιμα αν μπροστά στους εκβιασμούς ξένων και ντόπιων μεταπρατών υποχωρούσε και δεν αντέτασσε το γνωστό ΟΧΙ στο φασιστοειδές σχέδιο Αναν. β) Εάν δεν θα βλαφτεί η ελληνική κοινωνία αν σε βόρειες επαρχίες της επικράτειάς της εφαρμοστεί ... «το νέο διεθνές δίκαιο» που προβλέπει ότι ακόμη και αν είναι σεβαστά τα ανθρώπινα δικαιώματα υπάρχει, σύμφωνα με την νέα «κριτική» ιστοριογραφία-διεθνολογία, «έθνος εντός έθνους

που δικαιούται να προστατευτεί από την τυραννία της πλειοψηφίας», να αυτονομηθεί και (αν υποθέτω η απρόσεκτη κοινωνία δεν φυλακίσει τους αμετανόητους εθνικιστές που αντιστέκονται στον διαμελισμό της χώρας) να οδηγήσει στην απόσχισή τους. Σημειώνω πως αυτά τα πρωτοφανή θεωρήματα γράφονται σε μεγάλα μέσα ενημέρωσης και πως γνωστό πρότυπο διεθνολογικής και ιστοριογραφικής τσαρλατανιάς, προσθέτει πως «όταν το κράτος προβάλλει βέτο στα αιτήματα της άλλης (sic) κοινότητας, όπως το Βελιγράδι και τα Σκόπια σήμερα ή η Λευκωσία χθες, η εθνοτική σύγκρουση δεν θα επιλύεται» οδηγώντας έτσι σε μοιραία απόσχιση των μειονοτήτων τους.

Αυτή είναι, λοιπόν, η ερμηνεία των αιτιών πολέμου όσον αφορά το Κόσοβο, τα Βαλκάνια ευρύτερα, των αξιώσεων των τούρκων στην Θράκη, στην Κύπρο και στα ελληνοτουρκικά. Αυτά τα πρωτοφανή και απίστευτα κράζει το συνονθύλευμα των ηρακλειδών της νέας κριτικής ιστοριογραφίας που επηρεάζει πλέον την ιστορική γνώση. Για τους δύσπιστους αναγνώστες αυτών των γραμμών που δεν παρακολουθούν κάποια πράγματα εκ του σύνεγγυς, επισημαίνω ότι οι γνώμες που αναφέρω εντός εισαγωγικών πιο πάνω είναι δημόσια διατυπωμένες, δημοσιεύονται σε επιφυλλίδες μαζικών μέσων ενημέρωσης, ανάλογες και χειρότερες μπαίνουν σε βιβλία που στην συνέχεια όλως περιέργως τυγχάνουν διθυραμβικών «βιβλιοκριτικών», διδάσκονται στα ελληνικά πανεπιστήμια, εισρέουν στο ελληνικό υπουργείο άμυνας και στο ελληνικό υπουργείο εξωτερικών και τώρα μεταμφιεσμένες με χρώματα ποικίλων «κριτικών κονστρουκτιβιστικών» επιστημολογικών αιτιάσεων εισρέουν στα μαθητικά θρανία.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

4. «Μεταμοντέρνος χυλός» και ανοίκειες μεθοδεύσεις που ρίχνουν τον Θουκυδίδη στον Καιάδα

Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα είναι ο φανατισμός και ο ανάρμοστος για την ακαδημαϊκή ιδιότητα χαρακτήρας των «κριτικών κονστρουκτιβιστικών» κειμένων που αναπόδραστα είναι εγγενώς εριστικά, επιθετικά και προσβλητικά για τον κοινό νο. Με μονότονες, αυτοαναφορικές και αυθαίρετες γενικεύσεις επιτίθενται κατά όσων δεν υιοθετούν τις «γενναίες (sic) ιστορικές μεθόδους» που οι ίδιοι εργολαβικά επιλέγουν να χρησιμοποιούν. Έτσι, όσοι δεν θέλουν να ταυτιστούν με τις ιδεολογικοπολιτικής έμπνευσης και προπαγανδιστικού χαρακτήρα ιεραποστολικές εκστρατείες που δεδηλωμένα στοχεύουν στην μεταλλαγή των κακόμοιρων κοινωνιών των Βαλκανίων, ή όσοι αρνούνται να καταπιούν τον μεταμοντέρνο «επιστημονικό» τους χυλό, δήθεν «θέλουν την ιστορική νομιμοποίηση της σύγκρουσης». Ανήκουν σ' εκείνη την ακατονόμαστη ομάδα που γράφει ιστορία που «ρέει αίμα» κτλ, που αγαπούν τις διενέξεις και που αναπόδραστα είναι ... «εθνικιστές». Είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι οι περισσότεροι αναγνώστες εφημερίδων, γνωρίζουν ότι τόσο αυθαίρετες γενικεύσεις επηρεάζουν μόνο διανοητικά καθυστερημένους και ιδεολογικοπολιτικά προκατειλημμένους. Από την δική μου πλευρά εκφράζω την ανησυχία μου γιατί ολοένα και περισσότερο η διαδικασία παραγωγής επιστημονικής γνώσης διαφθείρεται από ιδεολογικοπολιτικές προκαταλήψεις ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένες.

Ολοένα και περισσότερο, επίσης, η αναγκαία και μη εξαιρετέα προϋπόθεση της αξιολογικής ελευθερίας απουσιάζει από τα έργα πολλών πανεπιστημιακών, όταν με στοχαστική προπέτεια χιλίων πιθήκων δηλώνουν δημόσια ότι αποστολή τους είναι όχι κατ' ανάγκη η ακριβής περιγραφή της ιστορικής αλήθειας αλλά η διαχείριση των πηγών για να προκληθούν πολιτικά αποτελέσματα. Αυτά τα πολιτικά αποτελέσματα, βασικά αλλαγές στο διεθνές επίπεδο όπως ο κατακερματισμός κρατών και η παραβίαση της εσωτερικής κυριαρχίας αδύναμων κρατών του διεθνούς συστήματος, αναπόδραστα είναι συμβατά μόνο με τον υποκειμενισμό τους, το γούστο τους και –είτε το κατανοούν, είτε δεν το κατανοούν, είτε απλά το εκλογικεύουν– με τους πολιτικούς σκοπούς των ποικιλόχρωμων χρηματοδοτών.

Ας το κάνουμε κρυστάλλινα ξεκάθαρο: Σύμφωνα με πάγιους ακαδημαϊκούς κώδικες και επιστημονικές δεοντολογίες, όπως το έθεσε ένας έντιμος ακαδημαϊκός, «η (εκ μέρους των επιστημόνων) αναζήτηση συμπερασμάτων που να μπορούν να παρουσιαστούν ως “λύσεις” ή ως “πρακτικές συμβουλές” είναι στοιχείο διαφθοράς στην σύγχρονη μελέτη της παγκόσμιας πολιτικής, η οποία, αν γίνει σωστά αντιληπτή, είναι μια πνευματική και όχι μια πρακτική δραστηριότητα. Τέτοιου είδους συμπεράσματα προτείνονται λιγότερο επειδή υπάρχει κάποια σοβαρή βάση γι' αυτά και περισσότερο επειδή υπάρχει ζήτηση γι' αυτά που είναι προσοδοφόρο να ικανοποιηθεί» (H. Bull, Η άναρχη κοινωνία, Ποιότητα σ. 384). Όντως, δεν είναι δυνατό, ένα κείμενο να αξιώνει την αλήθεια, και μάλιστα μονοπωλιακά, την ίδια στιγμή που 1) τυγχάνει των πιο περιέργων εξωακαδημαϊκών χρηματοδοτήσεων, 2) οι συγγραφείς όλως περιέργως δηλώνουν πως η έρευνα είναι ιδεολογικά προσανατολισμένη και πως είναι επιλεκτικοί στις πηγές σύμφωνα με τα αισθητικά ή φιλοσοφικά τους κριτήρια και το γούστο τους, και 3) προαναγγέλλει πολιτικά προκατειλημμένα συμπεράσματα που σκοπό έχουν να προκαλέσουν αλλαγές πολιτικών στάσεων και συμπεριφορών!

Κυριολεκτικά, κείμενα τέτοιων καταβολών είναι πρωτοφανή και οι επιστημολογικές επιλογές πάνω στις οποίες στηρίζονται τερατώδεις. Μπορούν να ανθίζουν μόνο σε απρόσεκτες εφημερίδες παρακμασμένων κρατών και/ή σε αυτάρεσκα κείμενα που ανακυκλώνουν «επιστημονικές» κοινότητες στις οποίες κυριαρχούν κομπογιαννίτικες επιστημονικές αντιλήψεις και υπονομευτικές για την επιστήμη ιδεολογικοπολιτικές προκαταλήψεις. Όπως θα δούμε πιο κάτω, ισχυρά κράτη παραμονεύουν για να εκμεταλλευτούν την κοσμοθεωρητική και ηθικοκανονιστική αποδυνάμωση ευκολόπιστων κοινωνιών.

Όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και ευρύτερα, μερικοί ιδεολογικοπολιτικά στρατευμένοι φορείς πανεπιστημιακών τίτλων –όλως περιέργως πολλοί από αυτούς σχετίζονται με τις ΗΠΑ, συνδέονται με ελάχιστα διαφανείς χρηματοδοτήσεις και τα φιρμάνια τους αφορούν μόνο «βαλκάνιους» και σίγουρα όχι τους χρηματοδότες–, υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι «η ιστορία της καθημερινής ζωής πρέπει να προκρίνεται έναντι της αναφοράς σε επικά γεγονότα που ρέουν αίμα». Είναι χαρακτηριστική η αφοπλιστική αφέλεια επιφυλλιδογράφου γνωστού κυριακάτικου ενθέτου που επικαλείται την «νέα εποχή», η οποία αν και δεν παραθέτει και το παραμικρό βάσιμο επιστημονικό ή επιστημολογικό επιχείρημα, δηλώνει προγραμματικά ότι στην συγγραφή ενός ιστορικού κειμένου «θα πρέπει να γίνεται διαχείριση των συγκρούσεων» (έμφαση δική μου) και να αποφεύγονται περιγραφές «που διατηρούν ζωντανή την μνήμη του πόνου και της σύγκρουσης και που συμβάλλουν στην διαμόρφωση πολιτικών θέσεων στην εξωτερική πολιτική» (έμφαση δική μου). Κατά όσων αρνούνται αυτές τις ιστοριογραφικές τσαρλατανιές και επιμένουν να

καταγράφουν την ιστορική αλήθεια με ακρίβεια, εγκυρότητα και αξιοπιστία, εκτοξεύεται η φοβερή κατηγορία πως δήθεν «επιδιώκουν την ιστορική νομιμοποίηση της σύγκρουσης (ούτως) ώστε να είναι πάντα παρούσα» (έμφαση δική μου).

Βεβαίως, τέτοιες ακραίες και εξ αντικειμένου επιστημονικά αήθεις γνώμες, μόνο ηλίθιοι ή ομοϊδεάτες των διεθναρχικών «κριτικών κονστρουκτιβιστών» μπορούν να αποδεχθούν ως λογικές και ορθολογιστικές. Ακόμη και «νοικοκυρές», «εργάτες» και «αλευρομάγειροι» (κατηγορίες πολιτών οι οποίοι σύμφωνα με τους προπετείς χαρακτηρισμούς των επιφυλλιδογράφων δεν δικαιούνται να ομιλούν επειδή ... δεν είναι ιστορικοί), θα μπορούσαν να κατανοήσουν πως τέτοιες γνώμες τους αξίζει μόνο να θάβονται στο μεγάλο νεκροταφείο της επιστημονικής τσαρλατανιάς. Οι ακατανίκητες αυτές γνώμες εκτροχιάζονται πλήρως όταν χαρακτηριστικά η ίδια επιφυλλιδογράφος εντελώς ακατανόητα συνδέει την ειρήνη στην Ευρώπη με τα βιβλία που «έπαψαν να ρέουν αίμα». Σ' αντίθεση λοιπόν με όσους έχουν αντίθετη άποψη και που εμμένουν στην ακριβή περιγραφή και στην ιδεολογικά ανεπηρέαστη έγκυρη σύνδεση αιτίων και αιτιατών (και που γι' αυτό προφανώς «είναι αιμοσταγείς») η «κριτική» μεταμοντέρνα ιστορία δεν να τονίζει επικά γεγονότα όπως η Ελληνική επανάσταση, η μικρασιατική καταστροφή και το κυπριακό.

Τέτοια μεγάλα ιστορικά γεγονότα που διαμόρφωσαν τον κόσμο, τα αίτιά τους, τα αποτελέσματά τους και οι συνεχιζόμενες ή μελλοντικές διανεμητικές τους συνέπειες, θα πρέπει να υποτονιστούν ή και να εξαφανιστούν από τα ιστορικά βιβλία, εν ολίγοις θα πρέπει να λογοκριθούν για να μην επηρεάσουν τις ... επικίνδυνες για την διεθνή τάξη βαλκανικές κοινωνίες. Τέτοια ιστορικά γεγονότα ... «διατηρούν ζωντανή την μνήμη του πόνου και της σύγκρουσης».

Συνοψίζω: η αναγκαία και μη εξαιρετέα υποχρέωση κάθε επιστήμονα να θεμελιώνει θέσεις που συνδέουν με ακρίβεια, με αμεροληψία και βάσιμα τα αίτια και αιτιατά, αποκλείεται ως μέθοδος μελέτης της ιστορίας, του κοινωνικού γίνεσθαι και των διεθνών σχέσεων. Φίλοι και ομοϊδεάτες, επειδή τυγχάνει να είναι φορείς κάποιου πανεπιστημιακού τίτλου, διεκδικούν το δικαίωμα να κάνουν τεράστια άλματα συλλογισμών, να θεωρούν σοφία τα επιστημονικά σφάλματα και να κατακεραυνώνουν όσους είναι προσηλωμένοι στην αλήθεια ως περίπου αιμοσταγείς και φιλοπόλεμους. Εν κατακλείδι, πρόκειται για πασίδηλα αυθαίρετες, ακραία υποκειμενικές και παντελώς αντι-επιστημονικές γνώμες οι οποίες, μεταξύ άλλων,

- α) ρίχνουν τον σημαντικότερο ιστορικό-διεθνολόγο όλων των εποχών, δηλαδή τον Θουκυδίδη, στον Καιάδα,
- β) προδίδουν ιδεολογική προκατάληψη που μηδενίζει κάθε αξίωση επιστημονικής εγκυρότητας,
- γ) καταμαρτυρούν παντελή άγνοια των αιτιών πολέμου στην διεθνή πολιτική και
- δ) δείχνουν, επιπλέον, απέραντη αμάθεια για τον τρόπο που αναζητείται η ειρήνη και η σταθερότητα στην σύγχρονη Ευρώπη.

Σίγουρα, δεν εντάσσονται σε οποιαδήποτε έγκυρη ιστορική μέθοδο διακρίβωσης της ιστορικής αλήθειας που υπόκειται την βάσανο της αναζήτησης αιτίων και αιτιατών. Όσον αφορά, την επιστημολογική τους διάσταση, θα έκοβα ακόμη και πρωτοετείς φοιτητές στα μαθήματα μεθοδολογίας των κοινωνιών επιστημών αν έκαναν τα ίδια ή ανάλογα μεθοδολογικά σφάλματα, δηλαδή προγραμματικές δηλώσεις που προδικάζουν τα συμπεράσματά τους. Το γεγονός πως στην Ελλάδα (και εν μέρει σε κάποια χαμηλών προδιαγραφών Τμήματα στο εξωτερικό) κάποιοι φορείς τέτοιων γνωμών κατέχουν έδρες

ιστορίας είναι ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο που μόνο ακροθιγώς μπορεί να θιγεί εδώ.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

5. Ακαδημαϊκή εγκυρότητα και ο κίνδυνος για ανάδυση ενός επιστημονικού-ακαδημαϊκού τέρατος

Είναι κοινός τόπος, και τα προαναφερθέντα το καταμαρτυρούν, ότι η πανεπιστημιακή ιδιότητα πλέον, δεν είναι πάντοτε τεκμήριο επιστημονικής εγκυρότητας και αξιοπιστίας. Τα μέλη μιας κοινωνίας πρέπει να είναι εξαιρετικά δύσπιστα απέναντι σε άτομα που διαστρέφουν το πασίδηλο και διϋποκειμενικά πασίγνωστο επικαλούμενοι κάποιον ακαδημαϊκό τίτλο και διεκδικώντας το μονοπώλιο της γνώσης και της αλήθειας. Οι πανεπιστημιακοί τίτλοι, εκτός του ότι σταδιακά χάνουν τις κλασικές ιδιότητές τους –και κυρίως το τεκμήριο αξιολογικής ελευθερίας, εγκυρότητας και αξιοπιστίας– μετατρέπονται ολοένα και περισσότερο σε εργαλείο εξωακαδημαϊκών, εξωκοινωνικών και εξωπολιτικών δραστηριοτήτων. Μερικοί φορείς πανεπιστημιακών τίτλων, διολισθαίνουν ολοένα και περισσότερο σε προκατειλημμένες γνώμες, ιδεολογικοπολιτικές εκλογικεύσεις και άλματα συλλογισμών που εξυπηρετούν ευτελή ηγεμονικά συμφέροντα όπως για παράδειγμα σήμερα τον ηγεμονικό σκοπό του κατακερματισμού των Βαλκανίων και της πολιτικής υποταγής των κοινωνιών τους.

Δείγματα γραφής τέτοιων ατοπημάτων υπάρχουν πλέον πολλά με πρόδηλο και πρώτιστο την φανατική υποστήριξη του φασιστοειδούς σχεδίου Αναν. Αν και γραπτά και ρητά απειλήθηκε η συλλογική ανθρώπινη ελευθερία –δηλαδή η εσωτερική-εξωτερική κυριαρχία– ουκ ολίγοι σιώπησαν ένοχα, μερικοί άλλοι μурμουρίσαν ανούσιες ουδέτερες επιστημονικοφανείς ανοησίες και πολλοί άλλοι στρατεύθηκαν ευθέως και απερίφραστα στην άνομη εκείνη στρατιά που επιχειρούσε να εξυπηρετήσει εφήμερα ηγεμονικά συμφέροντα. Εξάλλου, βιβλία ιστορικής ανεκδοτολογίας γραμμένα για την Κύπρο που είναι γεμάτα λάθη, ανακρίβειες, άλματα συλλογισμών, επιστημονικά σφάλματα και αφορισμούς, προηγήθηκαν της ανεκδοτολογίας για τα «οθωμανικά Βαλκάνια». Για να το θέσουμε διαφορετικά μιας και ο «εξ ανατολών κίνδυνος» δεν υπάρχει, πολλές εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στην Κύπρο μπορούσαν να χάσουν την ελευθερία τους εξαρτώμενοι πλέον για πάντα από τους αγαθοεργούς επίγονους της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, δηλαδή την τουρκική στρατοκρατία. Τέτοιες θέσεις που εξ αντικειμένου στρέφονται κατά των θεμελιωδών αρχών του διεθνούς δικαίου και κατά της ανθρώπινης ελευθερίας είναι που διαρκώς επωάζουν και εκκολάπτουν τα φίδια «κριτικών» διεθνοαναρχικών ιδεών που αναπόδραστα υπηρετούν τους χείριστους διεθνοφασιστικούς σκοπούς.

Όσον αφορά τους επιστημονικούς τίτλους που μερικοί δεν κόπτονται να επικαλούνται ως δήθεν τεκμήριο εγκυρότητας, δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται, και μάλιστα εργολαβικά για να υπογράφονται κείμενα ελάχιστα ή καθόλου επιστημονικά. Μια τέτοια νομιμοποίηση είναι κίβδηλη και αντιδεοντολογική. Συμβατική επιστημονική νομιμοποίηση δεν είναι δύσκολο να έχει κάποιος. Ομάδες, ομαδούλες και παρεούλες με πρόσβαση στα μέσα ενημέρωσης και στις εθνικές και διεθνικές πολιτικές συνομαδώσεις εύκολα μπορούν να

αλληλο-παραπέμπονται αυτάρεσκα και αυτοαναφορικά. Όσοι βρισκόμαστε στο εσωτερικό της πανεπιστημιακής Ιερουσαλήμ γνωρίζουμε πολύ καλά ότι γι' αυτούς και μερικούς άλλους συναφείς λόγους είναι ολοένα και δυσκολότερο να διακριβωθεί κατά πόσο η επιστημονική νομιμοποίηση είναι πραγματική ή κίβδηλη-συμβατική και επίπλαστη. Πως μπορεί να είναι διαφορετικά όταν είναι πλέον σαφές ότι μερικοί δεν αφοσιώνονται στην επιστημονική τους αποστολή αλλά αντίθετα αναλώνονται στην εύκολη αναρρίχηση στο πλαίσιο συνδικαλιστικών νοοτροπιών που ανακυκλώνει αυτοαναφορικά ένα σύστημα θεωρημάτων, αρεστών ιδεολογημάτων και φιλικών βιβλιοκριτικών. Όλα αυτά προκαλούν συνδικαλιστική αλληλεγγύη, συμβατική «επιφυλλιδιακή δόξα», πολιτικές αναρριχήσεις και οφέλη από εξωγενείς χρηματοδοτήσεις. Έτσι, φτάσαμε στο σημείο φορείς πανεπιστημιακών τίτλων, να επικαλούνται το «ενδιαφέρον του κοινού» που τρέφεται από τη μονομέρεια των φιλικών διθυράμβων των εφημερίδων ως δήθεν αμάχητο τεκμήριο επιτυχίας (και προφανώς επιστημονικής δήθεν εγκυρότητας). Συχνά η συμβατική και κίβδηλη νομιμοποίηση οφείλεται σε ευλογίες υπέρ φίλων και ομοϊδεατών που αναπτύσσουν ποικιλόμορφες σχέσεις σε απροσδιόριστου αριθμού και κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτα διεθνικά φόρουμ χρηματοδοτούμενα από τις πιο μυστήριες και ιδιοτελείς πηγές. Πως, πράγματι, θεωρεί κάποιος τον εαυτό του επιστημονικά νομιμοποιημένο όταν τα έργα του χρηματοδοτούνται από εξαιρετικά αμφιλεγόμενες πηγές και όταν αυτός και οι φίλοι του συναγελάζονται με ανθρώπους όπως ο μεγαλομανής τυχοδιώκτης και κερδοσκόπος Σόρος, καθώς και με υπηρεσίες και οργανισμούς που σχετίζονται με αυτόν! Πως διαφυλάττεται η ακαδημαϊκή ακεραιότητα από τέτοιες κακόφημες συναναστροφές;

Μήπως ενώ περί άλλα τυρβάζουμε, η αλήθεια έγκειται στο γεγονός πως στον χώρο των κοινωνικών επιστημών το πανεπιστήμιο έχει ενδεχομένως ήδη μετατραπεί σε πάρεργο μιας ολοένα διευρυνόμενης ομάδας διεθνικών πολιτικών ακτιβιστών κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτων; Πολιτικών ακτιβιστών οι οποίοι, αφού τελικά κατακτήσουν ετερόφωτη πολιτική και επικοινωνιακή ισχύ εκτός πανεπιστημίου, επικαλούνται τον συμβατικό τους επιστημονικό τίτλο για να επιτίθενται πολιτικά, να συμπεριφέρονται αυταρχικά και να προτάσσουν τα ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένα φιρμάνια στην βούληση των ανεξάρτητων κοινωνιών, υπηρετώντας, έτσι, τα πιο άνομα και καταχρηστικά συμφέροντα; Αν η απάντηση είναι καταφατική, σίγουρα πρόκειται για επιστημονική και κοινωνική παρακμή και για πρωτοφανή πνευματική σήψη.

Αν μη τι άλλο, όσο περισσότερο αυτή η σήψη μολύνει την επιστήμη τόσο περισσότερο θα υπάρχουν εκλέκτορες που αν και θα τηρούν τα νόμιμα κριτήρια θα παραβιάζουν πάγιους κώδικες ακαδημαϊκής δεοντολογίας και πάγια ποιοτικά επιστημονικά κριτήρια που αναπαράγουν την παρακμή. Αν χάσουμε τους εκλέκτορες, έγραψε κάποτε ένας καλλιτέχνης, χάσαμε την μάχη. Η αυτοδυναμία σε εκλέκτορες μιας παρηκμασμένης ακαδημαϊκής ομάδας προσφέρει την δυνατότητα στα μέλη της να ανακυκλώνονται και να αναπαράγονται αυτοδύναμα και ανεξέλεγκτα. Για να το θέσουμε διαφορετικά, το αναγκαίο και μη εξαιρετέο κριτήριο της ακαδημαϊκής ανεξαρτησίας εξυπηρετεί την αναζήτηση της επιστημονικής αλήθειας, αν όμως σ' ένα ή περισσότερα πανεπιστημιακά τμήματα επικρατήσει το «επιστημονικό μηδέν», οδηγεί στην αυτοδύναμη διαιώνισή του στο διηνεκές.

Η τυπική νομιμότητα των διαδικασιών στο εσωτερικό του πανεπιστημιακού ασύλου μπορεί να προκαλέσει άνθιση της επιστήμης μπορεί όμως και να δημιουργήσει μηχανές διορισμών που θα αναπτύσσουν αυτοτροφοδοτούμενα «ακαδημαϊκά τέρατα». Μπροστά σε μια τέτοια παρακμή όταν καταστεί αυτοδύναμη η κοινωνία δεν δύναται πλέον να αντιδράσει. Οι

τροφοδότες θα είναι ισχυροί και εξωγενείς και το ακαδημαϊκό τέρας θα βρίσκεται για πάντα στο απυρόβλητο οχυρό της αναγκαιότητας και μη εξαιρετέας ακαδημαϊκής ανεξαρτησίας. Εκεί, όχι μόνο θα λειτουργεί αντικοινωνικά αλλά, επιπλέον, θα επωάζει τα αυγά πολλών άλλων μελλοντικών τεράτων. Ιδιαίτερα στον χώρο των κοινωνικών επιστημών η ακαδημαϊκή ανεξαρτησία, πρέπει να γνωρίζουμε, είναι δίκοπο μαχαίρι: Όταν ανθίσουν λουλούδια γνώσης γίνεται φυτώριο προόδου, πολιτισμού και ελευθερίας. Εάν γίνει κερκόπορτα πνευματικών ρύπων πλήττεται η ανθρώπινη ετερότητα, ο ανθρώπινος πολιτισμός και η ανθρώπινη ελευθερία ενώ παραμονεύουν να εκμεταλλευτούν αυτή την κοινωνική αχίλλειο πτέρνα διεθνικοί τυχοδιώκτες, διεθνικοί κερδοσκόποι, οι σχεδιαστές στρατηγικής ηγεμονικών κρατών, ή ακόμη και διεθνικοί εγκληματίες. Αυτές οι πτυχές αφορούν τόσο την δημόσια πανεπιστημιακή παιδεία όσο και την ιδιωτική.

Η προσωπική μου άποψη: Τα μέλη μιας κοινωνίας ή θα φροντίζουν ούτως ώστε ένα τμήμα κοινωνικών επιστημών θα είναι των πιο υψηλών ποιοτικών προδιαγραφών, θα λειτουργεί με αυστηρά ακαδημαϊκά κριτήρια, θα διασφαλίζονται άψογοι επιστημονικοί έλεγχοι και θα μένει στο απυρόβλητο των εθνικών και διεθνικών διαβρώσεων. Αν τέτοιοι ευγενείς στόχοι είναι ακατόρθωτοι να μην δίνει ούτε μια δραχμή για την εκκόλαψη των αυγών μελλοντικών φιδιών. Καλύτερα να τα προσφέρει για εκπαίδευση γιατρών, μηχανικών και άλλων επιστημόνων κοινωφελών τομέων.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

6. «κριτικός Κονστρουκτιβισμός»: η νέα (διεθνο)αναρχική μάστιγα και οι «κουκουλοφόροι» του διεθνοφασισμού

Στο σημείο αυτό, καλά θα κάνουμε να ρίξουμε μια προσεκτική ματιά στους λεγόμενους «κριτικούς κονστρουκτιβιστές», ιδιαίτερα τους στρατευμένους και (επι)στρατευμένους. Πέραν της φαιδρότητας πολλών «κριτικών» θεωρημάτων, υπάρχει κάτι πολύ πιο επικίνδυνο. Οι φορείς πολλών τυπικά νόμιμων ακαδημαϊκών τίτλων, είτε οι άμοιροι το κατανοούν είτε όχι, εκφράζουν θέσεις που ενσαρκώνουν θεωρήματα και ιδεολογήματα που θρέφουν το νέο φίδι που προκαλεί διεθνές χάος, διευκολύνει τις ηγεμονικές καταχρήσεις και υπονομεύει την συλλογική ανθρώπινη ελευθερία. Συναφώς, είναι χρήσιμο να τονίσουμε ότι δεν πρόκειται για μια αμιγώς ακαδημαϊκή ομαδοποίηση. Πολλοί φορείς της νέας αυτής μόδας, οχυρώνονται πίσω από περίπλοκες ορολογίες που μοιάζουν, όπως θα έλεγε και ο αείμνηστος Παναγιώτης Κονδύλης, με κινέζικα, στην πραγματικότητα όμως αυτό χρησιμεύει μόνο για να επισκιάζει τις πραγματικές (ιδεολογικοπολιτικές) δραστηριότητές τους. Διάβασα πρόσφατα στο μνημόνιο της υποψηφιότητας νεοεισερχόμενου «κριτικών» παραδοχών σε θέση ΔΕΠ πανεπιστημίου: «Σαν διεθνολόγος, όπου το επάγγελμα δεν είναι αυτό που καθορίζει τα ενδιαφέροντά μου αλλά μάλλον είναι η κοντινότερη απασχόλησή μου που είναι συμβατή με τα φαινόμενα διάσπασης και κατακερματισμού της παγκόσμιας κοινωνίας... χρειάζεται μια νέα αντίληψη, μια νέα τάση που θα στραφεί μακριά από υπεραπλουστευμένα εθνοκεντρικά πρότυπα». Αυτή η περίπτωση απaráμιλλης αφέλειας και απερίφραστης «κριτικής κονστρουκτιβιστικής» ομολογίας είναι η εξαίρεση και όχι ο

κανόνας. Κατά κανόνα ο καλός «κριτικός» ξέρει να κρύβεται και να ελίσσεται για να επιτυγχάνει τον κύριο σκοπό τους που αφελώς ομολόγησε ο προαναφερθείς. Δηλαδή, να μετατρέψει το πανεπιστήμιο σε πάρεργο ιδεολογικοπολιτικών δραστηριοτήτων για να ενθαρρυνθούν οι αποσχίσεις, οι κατεδαφίσεις των κρατών και η κοσμοθεωρητική και ιδεολογική υπονόμευση ευκολόπιστων κοινωνιών. Ο σημερινός οντολογικά θεμελιωμένος εθνοκεντρικός κόσμος δεν ταιριάζει στα γούστα των κριτικών κοσμοπλαστών. Πρέπει να τον αποδομήσουν, να τον κατεδαφίσουν και να τον κατακερματίσουν. Οι καλοί «κριτικοί κονστρουκτιβιστές», αυτοί δηλαδή που είναι επιτήδεια στρατευμένοι στους κοσμοπλαστικούς σκοπούς του νέου διεθνοαναρχικού ιδεολογήματος, όταν αποκτήσουν ξεγελούν πολιτικά πρόσωπα και διευθυντές εφημερίδων για να διαδώσουν τις προπαγάνδες τους, χαμογελούν σαρδόνια. Οι μακάβριοι σκοποί τους εξυπηρετούνται, και χαιρόνται γι' αυτό, όπως ο δαίμονας όταν κατορθώνει να εμφανίζεται ως άγγελος. Για να είμαστε πιο ακριβείς, καμιά άλλη πολιτική θεολογία του παρελθόντος δεν συγκρίνεται με την μεταφυσικά προσδιορισμένη «κριτική κονστρουκτιβιστική» ιδεολογικοπολιτική αυθαιρεσία. Καμιά άλλη επίσης δεν ήταν τόσο επιρρεπής στη εξυπηρέτηση των διεθνοφασιστικών σκοπών, εξ ου και το γεγονός ότι οι πιστοί στην «κριτική αντίληψη» διολισθαίνουν με ασυνήθιστη ευκολία από τον ειρηνισμό και τον κοσμοπολίτικο αλτρουισμό στην υποστήριξη ανελεύθερων-φασιστικών σχεδίων όπως το σχέδιο Αναν, η διάσπαση της Σερβίας και η ενθάρρυνση το τουρκικού αναθεωρητισμού που ευνοούν εφήμερα ηγεμονικά συμφέροντα. Συνολικά, είναι γνωστό στην διεθνή βιβλιογραφία –και ούτε οι «καλοί» «κριτικοί κονστρουκτιβιστές» το αρνούνται– και γι' αυτό δεν θα επεκταθώ εδώ, ότι ο κύριος κορμός των αναλύσεων τους και ο διεθνικός χαρακτήρας των δραστηριοτήτων τους γίνεται εργαλείο καταχρηστικών ηγεμονικών στρατηγικών, ιδιαίτερα από τους νεοφιλελεύθερους αναλυτές οι οποίοι, σ' αντίθεση με τους πολιτικούς ρεαλιστές που ευνοούν την ισορροπία και την σταθερότητα, τις τελευταίες δεκαετίες στήριξαν την αμερικανική παρεμβατική πολιτική.

Εν κατακλείδι, οι «κριτικοί κονστρουκτιβιστές» ενσαρκώνουν, ουσιαστικά, την ύστερη εκδοχή αυτοκαταστροφικών διεθνοαναρχικών τάσεων στον χώρο των διανοουμένων στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και ευρύτερα. Δεν πρόκειται περί ατόμων οι δραστηριότητες των οποίων εμπίπτουν, κατ' ανάγκη, στην σφαίρα εισαγγελικών και αστυνομικών αρμοδιοτήτων. Ποιος εισαγγελέας, εξάλλου, θα έκανε καταγγελίες κατά κάποιου που ισχυρίζεται ότι «οι βρετανοί αποικιοκράτες στην Κύπρο το 1955-59 υιοθετούσαν ... πολιτική προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ή ότι «οι έλληνες είναι επεκτατικοί στο Αιγαίο», ότι «οι Σέρβοι καλά να πάθουν μιας και δεν πρόσεχαν» και ότι «όταν μια μειονότητα είναι δέκα τοις εκατό δικαιούται αυτονομία και ίσως απόσχιση»! Ποιος θα εισαγγελέας θα εξαγγείλει κατηγορίες στους σόρους, στα σοράκια και στα κοράκια των διεθνικών υπηρετών του ηγεμονισμού που πάλεψαν μανιακά να κατασταλεί η ελευθερία και η δημοκρατία στην Κύπρο με το φασιστοειδές σχέδιο Αναν! Ποιος εισαγγελέας θα διατάξει την σύλληψη ενός δράστη που εξισώνει την φασιστική Οθωμανική αυτοκρατορία με τον αγώνα ελευθερίας των κοινωνιών κατέκτησαν την ανεξαρτησία τους;

Τέτοια πνευματικά σκουπίδια αποτελούν μικρές μόνο εκροές ενός κοινωνικοπολιτικά απροσδιόριστου διεθνικού «επιστημονικού» τέρατος που δυστυχώς μεγαλώνει ολόένα και περισσότερο καθιστώντας τις κοινωνικές επιστήμες εργαλείο πρακτικών που θρέφουν την αστάθεια και που φέρνουν τον πόλεμο. Όταν διοχετεύονται στις μαθητικές-φοιτητικές αίθουσες και στην πολιτική σκηνή προκαλούν ποταμούς εισροών επιστημονικού και

πολιτικού ανορθολογισμού που θρέφουν όλα τα είδη αναρχισμού, ενδοκρατικού και διακρατικού. Για να αντιστρέψω τον όρο που χρησιμοποίησε ειδικός της επιφυλλιδογραφικής ιστορικής ανεκδοτολογίας, έτσι γεννιούνται κάθε είδους κουκουλοφόροι. «Κουκουλοφόρους», ακριβώς, γεννούν όχι όσοι υπηρετούν την ιστορική αλήθεια αλλά όσοι την διαστρεβλώνουν λόγω ιδεολογικών προκαταλήψεων και ύποπτων χρηματοδοτήσεων. Στις μέρες μας, οι τελευταίοι γεννούν τους χειρότερους κουκουλοφόρους όλων των εποχών, δηλαδή τους νεροκουβαλητές και τους μεταπράτες του σύγχρονου «παγκοσμιοποιημένου ηγεμονισμού». Αυτοί οι κουκουλοφόροι κρυμμένοι πίσω από επιφυλλίδες πυροβολούν όσους θέλουν ελευθερία, ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία ως δήθεν «εθνικιστές», ακόμη και ως περίπου αιμοσταγείς.

Αυτή η νέα εκδοχή αναρχισμού –ή πιο «παγκοσμιοποιημένα» διεθνοαρχισμού και διεθνοφασισμού– δραστηριοποιείται κυρίως στο διεθνικό επίπεδο. Αν και βαθύτατων διανεμητικών συνεπειών, βρίσκεται σχεδόν πλήρως εκτός οποιουδήποτε κοινωνικοπολιτικού ελέγχου. Οι χρηματοδοτικές πηγές είναι ποικιλόμορφες, και όλως περιέργως ανακαλύπτεται ότι πίσω από πολλές από αυτές βρίσκονται τα ιδρύματα Σόρος, γνωστός για τις «ειδικές του σχέσεις με πλήθος αμερικανικών υπηρεσιών, και όχι μόνον. Το ίδιο διαπλεκόμενο σύστημα, για παράδειγμα, θα το βρείτε (βλ. ανάλυση στην διεύθυνση <http://www.ifestos.edu.gr/27.htm>) πίσω από τις υπόγειες άνομες και καταχρηστικές χρηματοδοτήσεις των ενθουσιωδών υποστηρικτών του φασιστοειδούς σχεδίου Αναν. Όπως είναι φανερό, πολλοί «κριτικοί κονστρουκτιβιστές» δεν είναι αυτό που κανείς θα μπορούσε να φανταστεί, δηλαδή ασκητικοί μελετητές της θεωρίας. Έχουν διακηρυγμένο σκοπό και αναπτύσσουν μέσα και μεθοδεύσεις όχι πάντοτε και πλήρως διαφανείς. Συνήθως συγκροτούνται σε ελάχιστα διαφανείς ή και αόρατους με γυμνό οφθαλμό πυρήνες απίθανων μιγμάτων που συμπεριλαμβάνουν διανοούμενους, πολιτικούς, αξιωματούχους και άλλους περιπατητές του αχανούς διεθνούς χώρου. Αναμφίβολα, κυρίως λόγω του ιδεολογικού τους φανατισμού –σημειώνεται ότι το ιδέες τους απορρέουν κυρίως από το αναρχικό βιβλίο του Μάρξ που έγραψε πολύ νεαρός, που υποστήριζε ότι θέλει να κατεδαφίσει τον κόσμο ανεξάρτητα του τι θα προκύψει μετά και που στην ΕΣΣΔ ήταν απαγορευμένο κείμενο– αποτελούν σήμερα μια από τις πιο επικίνδυνες τάσεις που υπονομεύει την αμιγή επιστημονική γνώση. Οι πολιτικές προεκτάσεις των δραστηριοτήτων τους βλάπτουν τον σκοπό εκπλήρωσης των αρχών του διεθνούς δικαίου και άλλες νομιμοποιημένες προσεγγίσεις οργάνωσης της διακρατικής ζωής. Πέραν του φανατισμού και της επιστημονικής ασυναρτησίας, η επικινδυνότητά τους οφείλεται κυρίως στον διεθνικό και κατ' επέκταση αναγκαστικά κοινωνικοπολιτικά ανεξέλεγκτο χαρακτήρα των ιδεολογικοπολιτικών τους δραστηριοτήτων. Ουσιαστικά, οι ιδέες τους, δεν συνιστούν, κατ' ανάγκη, γνήσια επιστημονική καλλιέργεια ιδεών αλλά αποτελούν μεταμφίεση ή ακούσιο μέσο εκπλήρωσης ηγεμονικών, καταχρηστικών και άνομων σκοπών.

Στην πλάστιγγα της σύγχρονης πολυσχιδούς διεθνούς πολιτικής, ενώ στον ένα δίσκο της διεθνούς ζωής οι περισσότεροι πολίτες όλων των κρατών αγωνίζονται για ειρήνη, σταθερότητα, κοινωνική πρόοδο, δημοκρατία, λαϊκή κυριαρχία και ισόρροπες διακρατικές σχέσεις στην βάση του διεθνούς δικαίου και των διεθνών συνθηκών ή συμβάσεων, στον άλλο δίσκο ρέουν ποταμοί πολιτικού ανορθολογισμού απόρροια τόσο συγκεχυμένων και ανόητων ή αφελών ισοπεδωτικών και απλουστευτικών ιδεών για παγκόσμια ενότητα όσο και ύπουλων ηγεμονικών εκλογικεύσεων ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένων που σε κάθε περίπτωση τις εκμεταλλεύονται οι εκάστοτε ηγεμονικές δυνάμεις. Αυτό το ενδεχόμενο είναι

σχεδόν αναπόφευκτο: Σύμφωνα με την γνώμη πολλών από αυτούς, η κρατική κυριαρχία (δηλαδή ο θεσμός που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν οντολογικά θεμελιωμένο ως θεσμό συλλογικής ελευθερίας) πρέπει να αποδυναμωθεί, να αποδομηθεί και να εξανεμιστεί. Πρωταρχικοί στόχοι όπως πολλοί από αυτούς δηλώνουν, είναι οι κεντρικοί θεσμοί της κρατικής κυριαρχίας, δηλαδή τα Υπουργεία Εξωτερικών και Άμυνας μιας χώρας. Ανεξαρτήτως απόχρωσης ή βαθμίδας στην οποία εκδηλώνονται και ανεξαρτήτως καταβολών, κινήτρων και προθέσεων, αυτές οι αμφισβητήσεις βρίσκονται στον πυρήνα των αιτιών πολέμου και της δυστυχίας πολλών κοινωνιών. Οι φορείς τέτοιων εκτρωματικών ιδεολογημάτων όταν δρουν ως πολιτικοί ακτιβιστές-ιεραπόστολοι, προκαλούν ποταμούς εισροών πολιτικού ανορθολογισμού που η στρατηγική των ηγεμονικών δυνάμεων κάθε ιστορικής συγκυρίας δεν αμελεί να εκμεταλλευτεί (βλ. πιο κάτω).

Έστω και αν μερικοί «κριτικοί κονστρουκτιβιστές» δεν το αντιλαμβάνονται, αποτελούν σημαντικό αίτιο πολιτικής αστάθειας στην ενδοκρατική και διακρατική ζωή. Αυτονόητα, κανείς δεν θα αποδεχόταν το τελευταίο επιχείρημα αν υιοθετεί ιδεολογικά πολιτικά ιδιοτελείς θέσεις, για παράδειγμα, ότι «πρέπει να αποσχιστεί το Κόσοβο από την Σερβία», «πρέπει οι κύπριοι να χάσουν το κράτος τους γιατί στην νέα εποχή πρέπει να προωθήσουμε μεταεθνικές λύσεις», ή ότι «πρέπει να δεχθούμε (την αγαθοεργό) αμερικανική ή άλλη ηγεμονία στα Βαλκάνια». Στο πλαίσιο μιας τέτοιας «κριτικής» αντίληψης, τέτοιες διεθνείς αλλαγές φέρνουν πρόοδο, ειρήνη και «συμφιλίωση των λαών» που μπορούν να συνυπάρξουν πλέον σ' ένα περίπου αλτρουιστικό περιβάλλον χωρίς σύνορα, εμπόδια και συγκρούσεις ...

Παραμένει γεγονός, πάντως, ότι τα εξομοιωτικά διεθνιστικά δόγματα που κατά καιρούς και από αρχαιοτάτων χρόνων επωάζουν τα αυγά του διεθνοφασισμού και θρέφουν τις ηγεμονικές αξιώσεις, έχουν ως κύριο στόχο την ανεξαρτησία των κυρίαρχων κοινωνιών και τα κοσμοθεωρητικά τους ερείσματα. Τα περισσότερα κράτη είναι φιλειρηνικά και το μόνο πράγμα που θέλουν οι πολίτες τους είναι να απολαύσουν απερίσπαστοι την συλλογική τους ελευθερία και την κοσμοθεωρητική και ηθικοκανονιστική ετερότητά τους. Όταν αμύνονται κατ' αυτών που απειλούν αυτή την νόμιμη και νομιμοποιημένη αξίωση –βασικά πάντοτε κατά των ηγεμονικών κρατών– δεν είναι τυχαίο το –πραγματολογικά επαληθεύσιμο– γεγονός ότι στρατιές ντόπιων μεταπρατών ηγεμονικών ιδεολογημάτων και θεωρημάτων τους κατηγορούν ως ... «εθνικιστές».

Είτε γιατί το πιστεύουν είτε γιατί «ενδίδουν σε απτά συμφέροντα», οι μεταπράτες επιδίδονται με φανατισμό και εργολαβικά στο μακάβριο έργο της αποδυνάμωσης και αποσταθεροποίησης των φιλειρηνικών κοινωνιών στις οποίες εν τούτοις πολιτειακά ανήκουν. Για να το πράξουν, εφευρίσκουν μύρια σοφίσματα, ενισχύονται έξωθεν και διεκδικούν τον ρόλο του καθοδηγητή, του κατηχητή και του κοσμοπλάστη. Έχουν δικαίωμα να το πράττουν, λένε, γιατί έχουν τίτλους ιστορικού, διεθνολόγου, κοινωνιολόγου και άλλες συμβατικές και συχνά άνευ περιεχομένου ονομασίες.

Οι «κριτικοί» είναι υπέρμαχοι της πιο αφελούς και μεταφυσικά προσδιορισμένης πολιτικής θεολογίας. Κατά βάση, απορρίπτουν την αριστοτελική κοινωνικοκεντρική θεώρηση του Πολιτικού γεγονότος, ότι δηλαδή ο τρόπος ζωής των κυρίαρχων κοινωνιών απορρέει από τον ανεξάρτητο-κυρίαρχο συλλογικό κατ' αλήθειαν Πολιτειακό-κοινωνικοπολιτικό βίο. Αντίθετα, μιας κλαδικών προδιαγραφών φασιστοειδούς θεώρησης των πραγμάτων, διεκδικούν το δικαίωμα να προτάσσουν στο κοινωνικό γίγνεσθαι τις δικές τους μεταφυσικές ιδέες. Αυτοί γνωρίζουν. Τα μέλη των κοινωνιών δεν γνωρίζουν ποιος τους ωφελεί και ποιος

τους βλάπτει, ποιος τους απειλεί και ποιος τους στηρίζει, ποιος τους εχθρεύεται και ποιος τους ενισχύει. Στις γραμμές όλων των φασιστοειδών θεωρήσεων του κοινωνικού βίου, αυτοί πιστεύουν ότι γνωρίζουν τόσο την ασθένεια όσο και το φάρμακο: Η αρρώστια είναι η ιστορική αυτοσυνειδησία των ανθρώπων και το φάρμακο είναι οι δικές τους ιστορικές τσαρλατανιές. Δεδηλωμένα, τις ιστορικές πηγές τις διαχειρίζονται στην βάση των προσωπικών τους ιδεολογικοπολιτικών –και εν πολλοίς μεταφυσικά προσδιορισμένων– κριτηρίων και ο κεντρικός διακηρυγμένος σκοπός των θεωρημάτων τους η κοσμοθεωρητική αποδόμηση, η ιδεολογική αποδυνάμωση και ο πολιτικός κατακερματισμός. Όπως όλες οι φασιστοειδείς θεωρήσεις είναι μια μακάβρια αντίληψη του κοινωνικού γεγονότος που αντιβαίνει στην οντολογική διαμόρφωση των κοινωνιών και των πολιτειακών τους συστημάτων. Ανεξάρτητα του πως μεταμφιέζονται και του πως εξωραΐζονται, πρόκειται για ιδέες εχθρικές στην οντολογικά θεμελιωμένη συλλογική ανθρώπινη ετερότητα, ιδέες εχθρικές στην συλλογική ελευθερία και καταστροφικές για όποια ή όποιες κοινωνίες πάρουν τοις μετρητοίς του πολυπληθούς πλέον «κριτικούς» ιεραπόστολους. Αυτός είναι και ο λόγος και της αιχμηρότητας των επιχειρημάτων του παρόντος σημειώματος. Δεν αποτελούν αξιολογικές κρίσεις αλλά περιγραφές μιας νέας απειλής κατά της συλλογικής ανθρώπινης ελευθερίας. Στις ακρότητες, στους μεταμφιεσμένους εξτρεμισμούς και στους κεκαλυμμένους «ειρηνισμούς» ηγεμονικής έμπνευσης αντιτάσσουμε πολιτισμένα μεν αλλά αιχμηρά επιχειρήματα που περιγράφουν την νέα επερχόμενη μάστιγα θεωρημάτων και ιδεολογημάτων.

[Επιστροφή στην κορυφή της σελίδας](#)

7. Η μόδα της «κριτικής» ιστορικής ανεκδοτολογία: τσαρλατανιές versus επιστήμη

Τα ζητήματα που θίξαμε πιο πάνω θα μπορούσαν να συνοψιστούν στην απάντηση του εύλογου ερωτήματος: Τι περιγράφει και ερμηνεύει τι ένα καλό ιστορικό κείμενο; Αναδεικνύει γεγονότα όπως η υπέρ ελευθερίας ελληνική επανάσταση κατά του φασιστικού οθωμανικού πολυεθνικού κράτους; Ή, αντίστροφα τα αποσιωπά και υπερτονίζει «τοπικά γεγονότα» σε κάποιο χωριό της Θεσσαλίας το 1715 που καταδεικνύουν την «πολυπολιτισμικότητα» μιας περίπου δήθεν αγαθοεργούς Οθωμανικής αυτοκρατορίας; Όπως ήδη αναφέρθηκε η ντόπια ιστορική τσαρλατανιά θα απαντούσε το δεύτερο, γιατί δήθεν δεν «ρέει αίμα στις σελίδες της ιστορίας».

Ιδεολογικά, τους ενοχλεί το γεγονός πως η «πολυπολιτισμική Οθωμανική αυτοκρατορία» καταλύθηκε από τους αγώνες ελευθερίας. Δική τους ιδεολογική προτίμηση, σύμφωνα τουλάχιστον με τις θεμελιώδεις παραδοχές αυτού του ρεύματος, είναι η επάνοδος σε κάποιου είδους «μεταεθνικό μεσαίωνα» ή, αν αυτό αναμενόμενα είναι ανέφικτο, σε κάποιου είδους μεταβατικό, δήθεν, «μεταεθνικό ηγεμονικό κόσμο» που απερίφραστα πολλοί «κριτικοί κονστρουκτιβιστές» υποστηρίζουν. Παρά τις υποκρισίες ή τους αυτάρεσκους αυτοπροσδιορισμούς περί «μοντερνισμού» και «προοδευτικότητας», η αλήθεια είναι ότι άλλοι αφελώς και άλλοι συνειδητά και ενδόμυχα και μερικοί άλλοι ασυνείδητα, στηρίζουν μανιωδώς το εκάστοτε ηγεμονικό τέρας.

Κατηφορίζοντας σ' αυτό το ποτάμι επιστημονικού και πολιτικού ανορθολογισμού, επιστημολογικός τους σκοπός, όπως αφελώς ομολογούν, είναι να προκαλέσουν πολιτικά αποτελέσματα. Αυτός ο ιερός σκοπός αγιάζει την επιλεκτική επιλογή των πηγών με κριτήρια βαθύτατα βεβαρημένα και αυθαίρετα που σκοπό έχουν «να αλλάξουν τον κόσμο». Συνειδητά ή ασυνείδητα, όντας σ' αυτό το ποτάμι επιστημονικού και πολιτικού ανορθολογισμού που θρέφει τα αίτια πολέμου, επιλέγουν τις πηγές τους αυθαίρετα και διαλέγουν τα θέματα στην βάση αντικοινωνικών και βαθύτατα υποκειμενικά βεβαρημένων γνώμων για το πώς «πρέπει να είναι ο κόσμος». Ενταγμένοι πλέον σε επιστημονικά αποκρουστικές –γιατί είναι πολιτικοποιημένες και ιδεολογικοπολιτικά συνεπαρμένες– διεθνικές ομάδες, παράγουν ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένες ιστορικές ανεκδοτολογίες με προγραμματικά διακηρυγμένο σκοπό την αποσυναρμολόγηση της οντολογικά θεμελιωμένης εθνοκεντρικής ιστορικής διαμόρφωσης των κοινωνικοπολιτικών συστημάτων. Τονίζεται ότι η υποβάθμιση των μεγάλων επικών γεγονότων δεν είναι τυχαία: Η απονεύρωση και αποσυναρμολόγηση των ηθικοκανονιστικών συστημάτων των κυρίαρχων κοινωνιών προς όφελος των ηγεμονικών δυνάμεων περνά μέσα από την στοχαστική υπονόμηση των καταστατικών, της ανεξαρτησίας, αγώνων ελευθερίας (που κατά την γνώμη πολλών από αυτούς αδικώς κατακερμάτισαν τον κόσμο αντί να τον αφήσουν να ενοποιηθεί σύμφωνα με το βουνό των ψευδαισθήσεων τους και των ιδεολογικών εμμονών τους).

Ασφαλώς, ουσιαστικά, αυτοί οι «αποσυναρμολογητές» (deconstructionists) των κοινωνικοπολιτικών συστημάτων ούτε επιστήμονες είναι ούτε μπορούν να επιτύχουν πολλά πράγματα παρά μόνο εφήμερη σύγχυση, αποπροσανατολισμό, αναταραχή, αναδιανομές συμφερόντων και ζημιές εις βάρος ασθενών και απρόσεκτων κοινωνιών. Για να το θέσουμε διαφορετικά, αντί οι κοινωνικές επιστήμες να προσηλωθούν στα πραγματικά προβλήματα, δηλαδή στην εξέταση και ανάλυση των διλημάτων και προβλημάτων του κοινωνιοκεντρικά θεμελιωμένου διεθνούς συστήματος, πολλοί ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένοι διανοούμενοι, κατά βάση κλασικού είδους αναρχικοί –και η ύστερη εκδοχή τους οι διεθνοαναρχικοί «κριτικοί κονστρουκτιβιστές»– είτε το κατανοούν είτε όχι αντιμάχονται την ανθρώπινη οντολογία και κατ' επέκταση την συλλογική ανθρώπινη ελευθερία. Για κάθε κοινωνία αποτελούν κυριολεκτικά στοχαστική και πολιτική μάλιστα και κύρια πηγή κοινωνικοπολιτικού ανορθολογισμού.

Ποταμοί ανορθολογισμού που εισρέουν ορμητικά στον ένα δίσκο της πλάστιγγας της διεθνούς πολιτικής επενεργούν βλαπτικά και αποσταθεροποιητικά κυρίως προς την κατεύθυνση των ασθενέστερων και πιο ασταθών κρατών σε περιφέρειες όπως τα Βαλκάνια και η Μέση Ανατολή. Αναμφίβολα, στο τέλος όλοι βλάπτονται, ακόμη και τα ηγεμονικά κράτη που βλέπουν τα πρόσκαιρα κέρδη τους να εξανεμίζονται μπροστά στις θύελλες που προκαλούν οι άνομες και καταχρηστικές δραστηριότητές τους. Η πρόσφατη επέμβαση στο Ιράκ είναι ένα μόνο από τα χιλιάδες παραδείγματα αυτής της ιστορικής αλήθειας. Η επερχόμενη αστάθεια λόγω διχοτόμησης της Σερβίας και η υπονόμηση του φρονήματος των Σέρβων από ιδρύματα όπως αυτά του Σόρος (δια μέσου ακριβώς των βιβλίων ιστορίας) είναι αναπόδραστα το επόμενο μεγάλο πρόβλημα στο κατώφλι της Ελλάδας. Το πρόβλημα, όσον αφορά την Ελλάδα, είναι ότι οι ίδιες ακριβώς βλαπτικές δραστηριότητες αναπτύσσονται πλέον εντός των τειχών.

8. «Κριτικοί κονστρουκτιβιστές»: Μαλακή ισχύς στο οπλοστάσιο των διεθνοφασιστικών αξιώσεων

Όπως ήδη τονίστηκε, συνήθεις όροι και έννοιες οι οποίες αναφέρονται στην «κονστρουκτιβιστική» βιβλιογραφία, είναι «αποσυναρμολόγηση» «αποολοκλήρωση», «κατεδάφιση», «αποκέντρωση», «κατακερματισμός», «πολυπολιτισμικό κράτος», κτλ. Έτσι, πιστεύουν οι ιδεολογικοί ακτιβιστές του «κονστρουκτιβισμού», αλλάζει ο τρόπος σκέψης, επέρχεται ιδεολογικός μετασχηματισμός των συλλογικών οντοτήτων προς μεγαλύτερη συνειδητοποίηση της ταυτότητας των ατόμων ως «πολιτών του μεταεθνικού κόσμου» και μεταλλάσσεται ο τρόπος με τον οποίο άτομα και συλλογικές οντότητες «βλέπουν» τον «Άλλο». Αυτό, πιστεύεται αφελώς ή προσχηματικά, θα φέρει την ειρήνη, ως και εάν τα αίτια πολέμου είναι ζήτημα αισθητικής και όχι αδυσώπητης αναμέτρησης συμφερόντων, ιδιαίτερα ηγεμονικών. Υπό το πρίσμα των πιο πάνω –κυριολεκτικά «δαιμονισμένων» επιστημολογικών απόψεων–, είναι αυτονόητο ότι οι καταστατικοί αγώνες ανεξαρτησίας-ελευθερίας κατά των Οθωμανών πρέπει να υποβαθμίζονται, όπως και οι απορρέουσες κοσμοθεωρίες και (ιστορικά αληθής) εθνικά στερεότυπα, ανεξαρτήτως του κατά πόσο τα τελευταία θρέφουν τον αγώνα προάσπισης της ελευθερίας των φιλειρηνικών κρατών του διεθνούς συστήματος. Αντίστροφα, οι θέσεις του «Άλλου» (για παράδειγμα του διάδοχου κράτους των Οθωμανών) το διεθνοφασιστικό πολυεθνικό οικοδόμημα του οποίου κατέρρευσε κάτω από το βάρος των αγώνων ελευθερίας, θα πρέπει να ενσωματώνονται στις διανοητικές λειτουργίες φοιτητών και μαθητών. Έτσι, σύμφωνα με αυτά τα διαστρεμμένα σοφίσματα, μεγαλύτερη σημασία έχει όχι η ελληνική ή Σερβική επανάσταση αλλά η περίπου αγαθοεργός «πολυπολιτισμικότητα» των υποτελών-σκλάβων στο Α ή Β χωριό επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Γι' αυτό, διόλου τυχαία, οι θιασώτες αυτών των κονστρουκτιβιστικών ιδεολογημάτων, εξισώνουν τις κοσμοθεωρίες που γέννησαν οι αγώνες ελευθερίας (και την αξίωση για εθνική ανεξαρτησία κατά του ηγεμονισμού και περιφερειακού αναθεωρητισμού) με το παράπονο των διαδόχων των διεθνοφασιστικών πολυεθνικών αυτοκρατοριών όπως είναι για παράδειγμα το βαθύ τουρκικό κράτος και οι πολυπληθείς υποστηρικτές του εντός και εκτός Τουρκίας.

Σε κοινωνίες που είναι υποψήφιος για ήττα και συρρίκνωση οι φορείς τέτοιων θεωρημάτων αναπόδραστα κυριαρχούν στις συμβατικές ιδεολογικοπολιτικές αναμετρήσεις που αναδιανέμουν συμφέροντα, σύνορα και πληθυσμούς. Αυτή η στράτευσή τους σήμερα ως «μαλακή ισχύς» άνομων διεθνοφασιστικών συμφερόντων, βεβαίως, δεν είναι άγνωστη σε όσους μελετούν συστηματικά την αμερικανική εξωτερική πολιτική (Για τον ρόλο των διεθνικά διαπλεκομένων «ιδρυμάτων», την αμερικανική στρατηγική γι' αυτό το ζήτημα, την στρατηγική «μαλακής ισχύος» και πλήθος βιβλιογραφικών παραπομπών και θεμελιώσεων βλ. το καταπληκτικό άρθρο του Johathan Mowat, αναρτημένο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.ifestos.edu.gr/55.htm>). Χωρίς το παρόν σημείωμα να επαναλαμβάνει ακαδημαϊκές αναλύσεις που έκανα σε άλλη περίπτωση (βλ. ιδ. Την μονογραφία <http://www.ifestos.edu.gr/7.htm>), σημειώνεται ότι η στρατηγική των ηγεμονικών δυνάμεων έχει από καιρό αφομοιώσει και χρησιμοποιήσει εργαλειακά αυτές τις επιστημονικές

τσαρλατανιές. Όπως χαρακτηριστικά και αφοπλιστικά γράφουν οι ίδιοι οι αμερικανοί, (Katzenstein/Keohane/Krasner, International Organization, vol. 52. 4 1998 σ. 673) «ισχυρότερα κράτη είναι δυνατό να κατορθώσουν να αλλάξουν τις παραστάσεις με βάση τις οποίες οριοθετούνται οι ιδεολογικές πεποιθήσεις σε λιγότερο ισχυρά κράτη ή ηττημένες πολιτείες». Στο πλαίσιο της επίσημης στρατηγικής τους, «οι Ηνωμένες Πολιτείες, για παράδειγμα, πίεσαν συστηματικά και επίμονα για τη διάδοση συγκεκριμένων πεποιθήσεων ως προς το πώς πρέπει να είναι το όραμα της διεθνούς κοινωνίας [που τις συνέφερε] μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και ανανέωσαν και το αναζωογόνησαν την μεταψυχροπολεμική εποχή. Ο σκοπός δεν ήταν απλώς να προωθήσουν συγκεκριμένους στόχους, αλλά να αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο οι συγκεκριμένες κοινωνίες βλέπουν τα οικεία συμφέροντα. Η έμφαση αυτού που ο Nye ονομάζει “μαλακή ισχύς” σχετίζεται τόσο με ρεαλιστικούς φόβους [κατανομής ισχύος] για τη σχετική ισχύ όσο και με την [“κριτική”] κονστρουκτιβιστική ανάλυση για συλλογικά πιστεύω, πεποιθήσεις και ταυτότητες» (έμφαση δική μου). Ο Σόρος και τα ιδρύματά του, όπως είναι βιβλιογραφικά θεμελιωμένο, αποτελεί πλέον κύριο όπλο «μαλακής ισχύος», ιδιαίτερα στα Βαλκάνια αλλά και ευρύτερα (βλ. Mowat ό.π.).

Όχι επιστημονικά θεμελιωμένη ιστορία, αλλά «μαλακή ισχύς» στην υπηρεσία των ηγεμονικών αξιώσεων, είναι λοιπόν, οι νέες εξωπολιτικές, διεθνικές και εξ αντικειμένου αντικοινωνικές ιστοριογραφικές μεθοδεύσεις. Είτε το κατανοούν είτε όχι, ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένοι ιστοριογραφούντες και διεθνολογούντες, δυνατό να είναι στις μέρες μας το κυριότερο εργαλείο μαλακής ισχύος των πιο ακραίων διεθνοφασιστικών αξιώσεων και κανείς δεν μπορεί να αγνοεί αυτό το πασίγνωστο πλέον γεγονός. Για να παραφράσω τους προαναφερθέντες αμερικανούς συναδέλφους, στις «ηττημένες» και παρακμάζουσες κοινωνίες, τα πρώτα σημάδια των μεγάλων ζημιών συμβολίζονται από το μονοπώλιο των «κριτικών» διεθνοαναρχικών θέσεων στα μέσα ενημέρωσης και στα πανεπιστήμια, ακόμη και στον πολιτικό λόγο. Ναι, ακόμη και στον πολιτικό λόγο, ο οποίος αντί να εκπληρώνει την αποστολή του υπέρ της συλλογικής ελευθερίας της κοινωνίας που υπηρετεί, δηλαδή την αποστολή της υπέρ της κυριαρχίας-εθνικής ανεξαρτησίας, διολισθαίνει στο βάραθρο των ιδεολογικοπολιτικών εκλογικεύσεων που απονευρώνουν, που αποδυναμώνουν και που καθιστούν τους πολίτες εύκολη λεία των διεθνοφασιστικών αξιώσεων.

Στην εκάστοτε ιστορική συγκυρία, τα φίδια που εκκολάπτουν τα αυγά του φασισμού έχουν πολλές όψεις, μια σημαντική εκ των οποίων σήμερα είναι η διεθνική «αποδομιστική»-κονστρουκτιβιστική και ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένη ιστορική ανεκδοτολογία που εξ αντικειμένου, είτε οι οπαδοί το αντιλαμβάνονται είτε όχι, υπηρετούν την εκπλήρωση των διεθνοφασιστικών αξιώσεων της εκάστοτε ηγεμονικής συγκυρίας. Η στήριξη του φασιστικού σχεδίου Αναν, πάντως, πολλούς εξέθεσε. Όσοι εκτέθηκαν ανεπανόρθωτα καλύτερα να μη κοιμούνται ήσυχοι. Scripta manent, και η αναγκαιότητα και μη εξαιρετέα –αν θέλουμε να ελέγχεται η επιστημονική ασυδοσία– «επιστημονική εκδίκηση» σερβίρεται κρύα. Πολλές κάσες ερευνητικού υλικού που καταγράφουν απίστευτες ακαδημαϊκά μεταμφιεσμένες –και εξ ορισμού προπαγανδιστικές και ανελεύθερες– γνώμες τυγχάνουν αυτή την στιγμή επεξεργασίας.

Οι ιδέες-φίδια που εκκόλαψαν το ανελεύθερο-φασιστικό σχέδιο Αναν που έφερε τους εμπλεκόμενους λαούς στο χείλος της αβύσσου θα ελεγχθούν αμείλικτα στον στίβο της επιστημονικής ανάλυσης και όχι στα διεθνικά καταγώγια όπου συχνάζουν διεθνικοί κερδοσκόποι, αξιωματούχοι ηγεμονικών κρατών και πλήθος άλλων τυχάρπαστων

διεθνοαναρχικών του αχανούς διεθνικού χώρου, ο οποίος στερείται κοινωνικής αναφοράς και κοινωνικοπολιτικών ελέγχων και όπου η ιδεολογικά και διεθνοπολιτικά (επι)στρατευμένη «επιστήμη» αναπόδραστα υπηρετεί τις διεθνοφασιστικές αξιώσεις.

Π. Ήφαιστος

www.ifestos.edu.gr, www.ifestosedu.gr

Φεβρουάριος 2007

Υστερόγραφο

1. Επιστημολογικά ζητήματα και άλλε συναφείς αναλύσεις που αφορούν τα ζητήματα που τίγονται πιο πάνω έχουν δημοσιευτεί σε δεκάδες βιβλία, δοκίμια και άρθρα. Γι' αυτό στο παρόν κείμενο δεν έχω παρά ελάχιστες παραπομπές. Εξάλλου, εκτιμώ ότι όταν κανείς περιγράφει πασίδηλα και διϋποκειμενικά πασίγνωστα φαινόμενα δεν χρειάζονται βαρίδια ανούσιων και άσχετων παραπομπών, πρακτική δυστυχώς ευρέως διαδεδομένη. Πληροφορίες για τα βιβλία μου και αυτούσια κείμενα δοκιμών και άρθρων που αναλύουν επιστημολογικά ζητήματα αλλά και πιο ουσιαστικά θέματα όπως **η θέση και ο ρόλος των «κριτικών κονστρουκτιβιστών»** βλ. τις ιστοσελίδες πιο πάνω, ιδ. Το βιβλίο Θεωρία διεθνούς και ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, παράρτημα II και Οι διεθνείς σχέσεις ως αντικείμενο επιστημονικής μελέτης στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ιδ. κεφ. 1 και 6.

2. Συνεπής με προγενέστερη απόφασή μου που στηριζόταν σε συγκεκριμένα επιστημονικά και επιστημολογικά κριτήρια δεν αναφέρω πλέον ονόματα συγκεκριμένων αναλυτών. Δύο είναι οι κύριοι λόγοι: **Πρώτον**, συγκεκριμένοι αναλυτές που σύμφωνα με την εκτίμησή μου –επανειλημμένα επιστημονικά και επιστημολογικά αιτιολογημένη– αντί να αναλύουν σεβόμενοι πάγιους κώδικες επιστημονικής δεοντολογίας μεταμφιέζουν ιδεολογικοπολιτικές εκλογικεύσεις, μάλιστα, άλλοτε ευθέως και άλλοτε εμμέσως στρεφόμενες κατά της ανθρώπινης ελευθερίας, οδηγούν τις κοινωνικές επιστήμες σε παρακμή και στοχαστική διαφθορά. Σ' αυτό τον κατήφορο κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να τους ακολουθεί. Τις πασίγνωστες και πασίδηλες παρακμιακές τάσεις, λοιπόν, μπορούμε να τις περιγράψουμε. Όμως, για να διαφυλάξουμε την σοβαρότητα των συζητήσεων δεν απαιτείται να καθίστανται οργανικό μέρος των επιστημονικών αναζητήσεών μας. Προσθέτω ότι στις κοινωνικές επιστήμες υπήρχαν πάντοτε ομάδες που διαδραμάτισαν πολύ σημαντικότερο ρόλο απ' ότι άξιζαν επειδή αν και εξαιρετικά χαμηλών επιστημονικών προδιαγραφών, για συμβατικούς λόγους τύγχαναν πολύ μεγαλύτερης προσοχής απ' ότι άξιζαν. Έτσι, δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο να δοξάζονται συμβατικά και εφήμερα αναλύσεις πλήρεις επιστημονικών σφαλμάτων, λογικών σφαλμάτων και κεκαλυμμένου προπαγανδιστικού χαρακτήρα. Στην διεθνιστική-κοσμοπολίτικη και ηγεμονικά (επι)στρατευμένη εκδοχή τους, αυτές οι προπαγανδιστικές εκλογικεύσεις είναι εξ ορισμού μεταφυσικά προσδιορισμένες και γι' αυτό φασιστοειδείς (επειδή ακριβώς προτάσσονται της κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένης βούλησης εξυπηρετώντας διεθνοφασιστικά συμφέροντα). **Δεύτερον**, δεν επιθυμώ να προσωποποιούνται οι συζητήσεις. Παρελθούσες εμπειρίες αυτό ακριβώς δείχνουν.